

KURJER WILEŃSKI

NIEZALEŻNY DZIENNIK DEMOKRATYCZNY

Audjencje na Zamku

WARSZAWA. (PAT). — Dziś w południe P. Prezydent Rzplitej przyjął p. prezesa Rady Ministrów Walerego Sławka, z którym omówił bieżące prace rządu.

WARSZAWA. (PAT). — Pan Prezydent R. P. przyjął dziś przed południem delegację w składzie: gen. dyr. Rómmła, inspektora armji, płk. dypl. Lewińskiego, płk. dypl. Karcza.

Delegacja ta prosiła P. Prezydenta o zaszczytowanie swą obecnością międzynarodowych zawodów konnych w Warszawie.

Delegacja ludowa z Wielkopolski u gen. Rydza-Śmigłego

WARSZAWA. (Pat.) Generalny inspektor sił zbrojnych gen. dyw. Edward Rydz-Śmigły przyjął delegację centralnego komitetu organizacyjnego b. dowódców straży ludowej, rad ludowych i tajnych organizacji na terenie Wielkopolski w osobach prezesa Trafankowskiego, wiceprezesa ks. Pyszkowskiego i sekretarza Siwy.

WARSZAWA. (Pat.) Generalny inspektor sił zbrojnych gen. dyw. Edward Rydz-Śmigły przyjął delegację towarzyszących międzynarodowych i krajowych zawodów konnych w osobach: gen. dyw. Juliana Rómmła, inspektora armji, płk. dypl. Brochwicz-Lewińskiego i płk. Karcza.

Delegacja zaprosiła p. gen. Rydza-Śmigłego na zawody oraz do przyjęcia godności honorowego prezesa.

Zmiana na stanowisku wicemin. Spraw Wewn.

WARSZAWA. (PAT). Podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Tadeusz Krychowski, który w lipcu r. ub. powołany został z Ministerstwa Sprawiedliwości do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, na stanowisko wiceministra do spraw administracyjnych, ustąpił na własną prośbę ze swego stanowiska, powracając do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej mianował podsekretarzem stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych dotychczasowego dyrektora departamentu politycznego tegoż ministerstwa p. Henryka Kaweckiego.

Radjodepesze z pokładu statku M/S „Piłsudski“

WARSZAWA. (Pat.) Z pokładu M/S „Piłsudski“ nadeszła drogą radiową następująca depesza:

„Okolo godz. 23 M/S „Piłsudski“ minął północną wybrzeża Szkocji. Po drodze okolo godz. 17-ej statku napotkał manewrujący korałownik niemiecki, z którym wymienił saluty. Korałownik przesłał statkowi życzenia pomyślnej drogi.

Przebieg życia na statku jest zupełnie normalny. Codziennie rano odprawiane jest nabożeństwo.

Ekipa szachistów amerykańskich, która, jak wiadomo, zajęła pierwsze miejsce na olimpiadzie szachowej w Warszawie, a obecnie powraca do kraju, rozgrywa między sobą partie szachowe, którym przyglądają się tłumy ciekawych. Wieczorem kino daje normalny program, na który składają się dodatek P. A. T. i film rysunkowy i komedia.

W dniu dzisiejszym odbędzie się na pokładzie konferencja prasowa w aktualnych sprawach żegluga. Udział w tej konferencji wezmą dyrektorzy Możdżeński i Leszczyński oraz 20-tu przedstawiciele prasy, reprezentowanych na statku.

W Genewie cicho we Włoszech wrze

Stan denerwującego oczekiwania

LONDYN. (PAT). — Reuter donosi z Genewy, że panuje tam stan wielkiego zdenerwowania. Sądzą naogół, że Abisynja przyjmie sugestje komitetu 5-ciu, natomiast Włochy odrzucą je. Włosi zażądali mieli co najmniej 3-ch dni na udzielenie odpowiedzi, gdyż w sobotę zbiera się włoska rada ministrów. Laval do

magił się od Aloisiego, aby udał się osobiście do Rzymu i przedstawił sprawę Mussoliniemu. Jednakże nie zostało jeszcze postanowione czy Aloisi wyjedzie do Rzymu. Laval udaje się na sobotę do Paryża by wziąć udział w posiedzeniu rady ministrów.

Jakie propozycje wysunął komitet pięciu i co na to Włochy

RZYM. (Pat.) „Lavoro Fascista“ w korespondencji z Genewy donosi, że propozycje komitetu 5-ciu, przedstawione delegacji włoskiej i abisyńskiej przewidują utworzenie zarządu międzynarodowego nad Abisynją, nad którą Liga Narodów sprawowałaby mandat zbiorowy. Na czele tego zarządu stałby mianowany przez Radę Ligi Narodów komisarz o bardzo szerokich uprawnieniach. Komisarz ten miałby tytuł „doradcy generalnego“, w pracach swych byłby wspomagany przez 2-ch innych doradców.

Zarządowi 3-ch doradców podlegałaby policja międzynarodowa. Doradcy nie mogliby należeć do państw, sąsiadujących z Abisynją, a zatem nie mogliby to być ani Włosi, ani Francuzi, ani Angli-

cy. Nominacja doradców musiałaby nastąpić za zgodą negusa. Również w skład policji międzynarodowej, która gwarantowałaby bezpieczeństwo na ter. Abisynji nie mogliby wchodzić obywatele państw, sąsiadujących z Abisynją.

W dziedzinie gospodarczej, komitet przewiduje podobno poważne koncesje na rzecz Włoch. Ponadto Anglja i Włochy ustąpić musiałyby Abisynji część swoich posiadłości w Somalji wraz z portem Zeila w zamian za ustąpienie Włochom przez Abisynję Ogadenu i kraju Danakil. Propozycje zdaniem korespondenta „Lavoro Fascista“ są niemożliwe do przyjęcia dla Włoch. Jedynie sama zasada doradców technicznych ma być uznana za interesującą.

Nie do Afryki wschodniej a do Libji odkomenderował Mussolini 30-tysięczną armię

LONDYN. (Pat.) „Daily Express“ donosi, że z Rzymu nadeszła dziś rano wiadomość, iż 30 tys. żołnierzy włoskich, którzy w niedzielę od-

plynęli z Neapolu rzekomo do Afryki wschodniej, w rzeczywistości wysłani zostali do Libji.

Dalsze transporty wojsk włoskich do Afryki

NEAPOL. (Pat.) Parowiec „Bianca Mano“ odpłynął do Afryki wschodniej, zabierając na swym pokładzie 152 oficerów i 3300 żołnierzy.

MEDJOLAN. (Pat.) Wczoraj wieczorem na parowcu „Nazario Sauro“ odpłynęło z portu genueńskiego do Afryki wschodniej 1500 żołnierzy, należących do dywizji Coseria. Poza tym opuściły Genewę dwa statki z materiałem wojennym.

RZYM. (Pat.) Z Neapolu odpłynął okręt „Navario Sauro“ z artylerią należącą do dywizji Assietta oraz okręt „Biancamano“ z oddziałami milicji ochotniczej. Z miasta Imperia wyje-

W porę udaremniona katastrofa włoskiego samolotu niszczycielskiego

MEDJOLAN. (Pat.) Na lotnisku Poggio Renatico przy starcie samolotu niszczycielskiego, podwozie uległo tak silnemu uszkodzeniu, że lądowanie byłoby niemożliwe. Uszkodzenie nastąpiło w chwili oderwania się od ziemi, tak, że załoga, składająca się z 4-ch osób, nie zauważyła.

Negus przygotowuje się do lotu inspekcyjnego nad swym imperjum

ADDIS-ABEBA. (Pat.) W razie wybuchu wojny cesarz zamierza założyć kwatery główną w Addis-Abebie. Cesarz dokona lotu inspekcyjnego nad całą Abisynją.

Odezwa mobilizacyjna gubernatora Harraru

ADDIS-ABEBA. (PAT). — Gubernator Harraru wydał odezwę, wzywającą do szeregów armji wszystkich mężczyzn, zdolnych do noszenia broni. Niezastosowanie się do tego wezwania będzie karane niezwykle surowo. Dezercerzy w ra-

zynie. Rząd abisyński czyni zakupy zapasów benzyny, wskutek czego ceny na benzynę podskoczyły o 30 procent.

144 okręty angielskie na morzu Śródziemnym

KAIR. (Pat.) Według dziennika „El Abram“, siły Wielkiej Brytanji na morzu Śródziemnym wyrażają się cyfrą 144 okrętów wojennych, a

mianowicie: 28 w Aleksandrii, 20 w Palestynie, 6 w kanale Suezkim, 20 w Adenie i 70 w Gibraltarze.

Samoloty brytyjskie i hiszpańskie nad Gibraltarem

GIBRALTAR. (Pat.) Samoloty brytyjskie nie ustannie przelatują nad okolicą. Dziś wieczorem oczekiwana jest w Algeiras hiszpańska eskadra

lotnicza, która ma za zadanie czuwać nad cieśniną i wybrzeżem hiszpańskim.

Zapasy amunicji w Abisynji

PARYŻ. (Pat.) Korespondent „Paris-Soir“ donosi z Addis-Abebie, że zapasy posiadanej przez Abisynję amunicji wynoszą 125 milionów nabożów, t. j. po 250 nabożów na żołnierza. Ponadto na 200 karabinów maszynowych, które rozporządza armja abisyńska przypada zaledwie po 10.000 nabożów na każdy karabin. Korespondent podaje, że w abisyńskich kołach rządowych przywiązują specjalną wagę do ewentualnej interwencji Wielkiej Brytanji. Wybuch zamieszek w Cyrenaice może dać Włochom powód do wysłania wojska do Egiptu i Sudanu, w razie gdyby kanał Suezki został zamknięty.

Wewnętrzna pożyczka Włoch na cele wojenne

RZYM. (PAT). — Rada Ministrów postanowiła rozpiścić 5-cio procentową pożyczkę narodową, która będzie użyta na pokrycie wydatków, związanych z operacjami w Afryce wschodniej. Pożyczka ta została zapowiedziana w oficjalnym komunikacie, wydanym po zakończeniu posiedzenia rady ministrów. Ogólna suma pożyczki nie została wymieniona w komunikacie.

Cesarzowa Abisynji opuściła stolicę kraju

ADDIS-ABEBA. (Pat.) Cesarzowa abisyńska wyjechała dzisiaj specjalnym pociągiem do miejscowości Bichoftu, odległej o 2 godziny od stolicy. Cesarzowa ma zatrzymać się w Bichoftu przez czas dłuższy.

Włosi też zrobili interes naftowy lecz nie w Abisynji a w Iraku

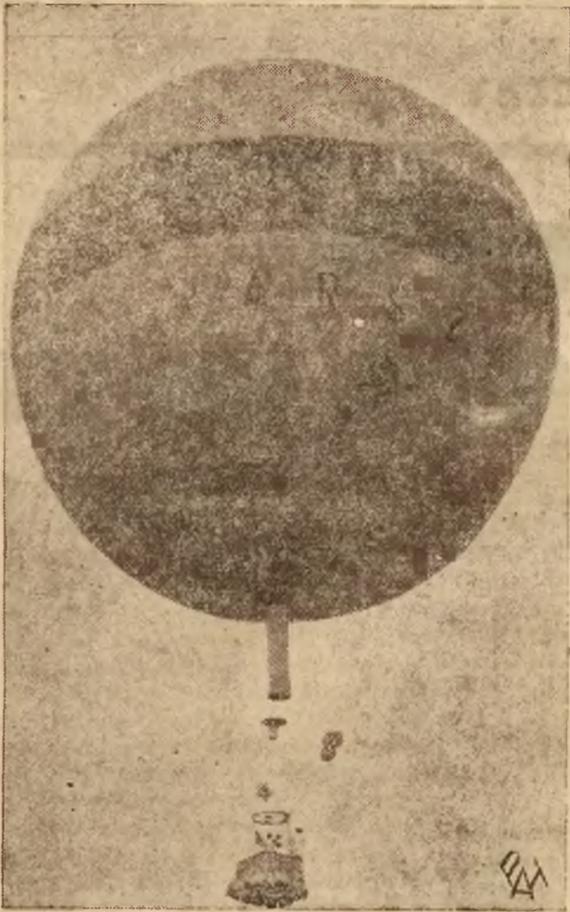
RZYM. (Pat.) Pismo „Ottobre“ podaje sensacyjną wiadomość, że Włosi zapewniłi sobie całkowitą kontrolę Iraku na zachód od Tygrysu. Według wiadomości, podanej przez jeden z dzienników londyńskich „ogólnie - włoskie towarzystwo naftowe“ uzyskało kontrolę nad dwoma towarzystwami brytyjskimi — „British Oil Development“ i „Messui Oilfields Co“. Grupa brytyjska jakoby wystąpi z obu tych towarzystw. Koncesja naftowa udzielona została przez zmarłego króla Faisala na okres 75 lat towarzystwu naftowemu. Towarzystwo to celem wynalezienia odpowiedniego miejsca eksploatacji ropy ma prawo wstrzymać się z realizacją koncesji w ciągu 7-miu lat.

Zamach na marszałka Petain?

(Patrz art. na str. 4-ej)

Puchar Gordon-Bennetta po raz 3-ci przypadnie Polsce (?)

Balon „Warszawa“ prawdopodobnie zwycięży w zawodach

WARSZAWA, (PAT). — Balon „Warszawa“ z załogą kpt. Januszem i por. Wawszczakiem wylądował w okolicach stacji Filonowo na linii kolejowej Borysoglebsk — Stalingrad, w odległości około 1500 klm. od Warszawy.

MOSKWA, (PAT). Według ostatnich doniesień, w okolicach Czernihowa wylądowały dwa balony, a mianowicie belgijski w okolicy Lubicza i francuski w

okolicy Nieżyna. Władze lokalne i ludność miejscowa udzieliły pilotom wszelkiej pomocy.

WARSZAWA, (PAT). — Wczoraj o godz. 16.50 na wschód od miejscowości Nowobielaja, na szer. 49 m. 50 s. i dług. 39 m. 29 s. wylądował kpt Hynek, na „Kościszce“, utrzymując się w powietrzu 48 g. 1 m., czyli o 3 godz. 13 m. dłużej, niż w zeszłym roku.

WARSZAWA, (PAT). — Balon polski „Polonia“ wylądował w okręgu stalingradzkim. Miejscowość w depeszy podanej do kierownictwa zawodów przez kpt. Burzyńskiego została zupełnie zniekształcona.

Dotychczas kierownictwo zawodów nie otrzymało meldunków od balonów: „U. S. Navy“ (St. Zjedn.), „Erich Decu“ (Niemcy), „Alfred Hindebrandt“ (Niemcy) i „Maurice Mallet“ (Francja).

WARSZAWA, (PAT). — Balon „Toruń“ wylądował wczoraj o godz. 8.55 koło jeziora Szlima, niedaleko miejscowości Bologoje między Moskwą a Leningradem, przelatując około 970 klm.

Balon „Belgia“ (Belgia) z załogą De muyter i Hoffmans wylądował w miejscowości Millerowo, w odległości 185 klm. na północ od Rostowa nad Donem, a około 1400 klm. od Warszawy.

Wiadomości z Kowna

DYMISSJA ZNANYCH PROF. UNIwersyteTU WITOLDA WIELKIEGO.

RYGA: (Pat.) Z Kowna donoszą: Jak podaje prasa, dziekan wydz. prawnego kowieńskiego uniwersytetu Birzyszka podał się do dymisji. Jako motyw dymisji prof. Birzyszka miał podać zdekompromentowanie składu profesorskiego wydziału co uniemożliwia — zdaniem jego — normalną pracę naukową na wydziale. Z wydziału prawnego ustąpili ostatnio 3 profesorowie: Bielecki, Tumenas i Stankiewicz. Ten ostatni, jak wiadomo, był jednym z głównych obrońców w procesie kłajpedzkim narodowych socjalistów.

LIKwidACJA KÓLEK MŁODZIEŻY KATOLICKIEJ.

„L. Z.“ donosi, iż naczelnik powiatu kowieńskiego zwrócił się pisemnie do federacji „Atejtininków“ z żądaniem zlikwidowania do dn. 30 października federacji atejtininków — uczniów Federacji składającej się z trzech oddzielnych organizacji, stanowiących jednostki prawne. Są to związki uczniów, studentów i „senjorów“. Ministerstwo Oświaty w swoim czasie zabroniło tworzenia organizacji uczniowskich w szkołach lecz uczniowie mogli poza szkołą do federacji „Atejtininków“ należeć. Organizacja była legalna i zarejestrowana.

WYBORY DO SEJMIKU ODBĘDĄ SIĘ W OZNACZONYM TERMINIE.

W swoim czasie Związek rabinów prosił o odroczenie dnia wyborów do Sejmiiku kłajpedzkiego, gdyż wybory te wypadają w dzień żydowski Nowego Roku, w którym Żydzi nie mogą zajmować się pracą ani też głosować. Prośba Związku rabinów została odrzucona. Jak się wyjaśniło, święto żydowskie „zmroku“ się kończy i Żydzi będą mogli swe głosy złożyć wieczorem w oznaczony dzień.

Echa puczu w Albanji

30 wyroków śmierci, 39 dożywotnej banicji i 121 długiego więzienia

BIAŁOGRÓD, (PAT). „Prawda“ donosi z Tirany, że trybunał nadzwyczajny w Fiegi rozpoznający sprawę 539 uczestników powstania w dniu 14 sierpnia wydał wyrok, skazujący 30

oskarżonych na karę śmierci, 39 na dożywotnią banicję, 121 na karę od 10 do 20 lat ciężkich robót.

Niemcy wydały Szwajcarji dziennikarza Jacoba

BERN, (PAT.) Rząd niemiecki i szwajcarski porozumiały się w sprawie zakończenia procedury rozjemczej w sprawie Jacoba na drodze układu. Jacob wydany został władzom szwajcarskim, które niezwłocznie go aresztowały. Rada związkowa postanowiła wysiedlić w jak najkrótszym czasie Jacoba z terytorjum Szwajcarji.

GENEWA, (PAT.) Wielkie wrażenie wywołała w Genewie wiadomość, że władze niemieckie wydały wczoraj wieczorem w Bazylei władzom szwajcarskim uprowadzonego przed 5-ciu miesiącami dziennikarza niemieckiego Jacoba. Fakt wydania Jacoba bez doczekania się rezultatu postępowania arbitrażowego tłumaczony jest w Genewie, jako przyznanie przez rząd niemiecki, że ze strony niemieckich organów policji politycznej wykroczone przeciwko obowiązującym zwyczajom międzynarodowym. Jacob, który przybył do Szwajcarji nielegalnie, zostanie wydany i powróci do Strasburga. Upřednio jednak zostanie on przesłuchany w związku z procesem uwięzionego w Szwajcarji Wesenanna.

Giełda warszawska

WARSZAWA, (PAT.) Dewizy: Berlin 213,50—214,50—212,50. Londyn 26,25—26,38—26,12. N. Jork 5,31 3/8, 5,34 3/8, 5,28 3/8. Nowy Jork telegr. 5,31 5/8—5,34 5/8—5,28 5/8. Paryż 35,01—35,10—34,92. Szwajcarja 172,45—172,88—172,02. Włochy 43,38—43,50—43,26.

Tendencja niejednolita. Akcje: Bank Polski 93—93,50. Papiery procentowe: budowlana 40,75. Konwersyjna 68. 5% kolejowa 60,50. 6% dolarowa 81,50. Premijowa dolarowa 50,75—50,90. Stabilizacyjna 63—62,75—64—63,75 — dwa ost. drobne.

TELEF. OD WŁASN. KORESP. Z WARSZAWY

Reforma pasażerskiej taryfy kolejowej

Dowiadujemy się, że przy nowym wydaniu taryfy osobowej kolejki zamierza ją wprowadzić szereg uproszczeń. M. in. ma być ustalona ilość różnego rodzaju

biletów, ściśle ograniczona, co ułatwi pasażerom orientowanie się. Najważniejszą reformą będzie wprowadzenie taryfy normalnej do poziomu podmiejskiej.

Zamach samobójczy konsula austriackiego w Łodzi

Z Łodzi donoszą, że wczoraj po poł. miał miejsce zamach samobójczy konsula austriackiego w Łodzi p. Richtera. Przewieziono go do szpitala w stanie dość ciężkim. Desperat nie po-

zostawił żadnych listów. P. Richter od dłuższego czasu zdradzał objawy depresji moralnej.

„Sokół“ czeski organizuje manifestacje antypolskie

MOR. OSTRAWA, (PAT). — Zarząd Sokola czeskiego wydał do swoich członków odezwę, w której wzywa do przybycia na wielkie manifestacje antypolskie, jakie odbędą się w czeskim Cieszynie i innych miastach Śląska n/Otzą w dniu 22 września br.

„Pokażemy naszym nieprzyjaciółom — brzmi odezwa — że jesteśmy silni i na wszystko gotowi“.

Zarząd polecił również dokonać mobilizacji na ten dzień wszystkich środków transportowych, będących w posiadaniu członków i sympatyków.

„Agent kominternu we fraku“

Echa genewskiego potknięcia się Litwinowa w prasie światowej

BERLIN, (PAT). — W artykule p. 1. „Genewa odskocznią dla Moskwy“ charakteryzuje „Boersen Ztg.“ rolę komisarza Litwinowa w Lidze Narodów, nazywając go agentem kominternu we fraku.

Odpowiedź Litwinowa na protest Polski przypomina, jak zaznacza „Boersen Ztg.“ — wykrety podejrzanego osobnika, który wykręca się przed sądem, iż nie wymienił nazwiska żelaznego człowieka, aczkolwiek podał jego jaknajdokładniejszy rysopis. Dziennik wyraża zdumienie, że w Lidze nie znalazł się nikt, kto by zwrócił uwagę komisarzowi sowieckiemu, że jest na zgromadzeniu narodów cywilizowanych, a nie zaś na kongresie kominternu.

RZYM, (PAT). — „Gazzetta del Popolo“, omawiając ostatnie wystąpienie komisarza Litwinowa w Genewie zwraca uwagę, iż wystąpienie to, rzekomo dokonane w obronie istniejących traktatów, poprzedzone zostało protestem Stanów Zjednoczonych i Japonji w sprawie pogwałcenia zobowiązań, ciężących na rządzie moskiewskim. Francja zaledwie powróciła dziś do siebie po ciosach, jakie zadały jej wielkie strajki, organizowane przez trzecią międzynarodówkę, czyli przez dyktatora Stalina. Należy zapytać, z jakiego tytułu bolszewicy głoszą zasadę świętości traktatów, gdy sami nie szanują i nie uznają żadnych praw, uprawiając propagandę, zmierzającą do rewolucji światowej i do wywołania powszechnego chaosu. Francja — pisze „Gazzetta del Popolo“ — po raz wtóry ulega wpływowi Rosji i, mimo rozczerowań, znów wkroczyła na drogę podziwu wobec Rosji. Tymczasem Rosja nie jest w stanie przyjąć z pomocą Francji.

LONDYN, (PAT). — Na temat wczorajszej deklaracji ministra Becka na zgromadzeniu, korespondent dyplomatyczny

czny „News Chronicle“ zaznacza, że nie mał wszyscy byli w Genewie przekonani, iż Litwinow mówił niepotrzebnie prowokacyjnie.

Korespondent francuski „Daily Telegraph“ zaznacza, że gorzkie słowa między przedstawicielami Polski i Sowietów wykazują, że stosunki Polski z Rosją i Francją są niezadowolające.

—[o]—

Min. Beck na śniadaniu u min. Łotwy Muntersa

GENEWA, (PAT). — Minister Beck wziął dziś udział w śniadaniu, wydanym przez delegata Łotwy, ministra Muntersa. W śniadaniu tem uczestniczyli również ministrowie Finlandji, Litwy i Estonji pp. Haekzell, Lozorajtis i Seljamaa.

Konferencja Edena z Lozorajtisem

GENEWA, (PAT). — Delegat brytyjski min. Eden odbył dziś popołudniu rozmowę z min. spraw zagr. Lozorajtisem na temat sytuacji w Kłajpedzie.

Zgon b. premjera Jugosławji Marynkowica

BIAŁOGRÓD, (PAT). — B. premjer i b. minister spraw zagr. Marynkowicz zmarł dzisiaj wieczorem po dłuższej chorobie w wieku lat 59.

W Jugosławji zmniejszono uposażenia urzędnicze o 7 proc.

BIAŁOGRÓD, (PAT). — Rada Ministrów postanowiła zmniejszyć wszystkie uposażenia urzędnicze o 7 proc. Oszczędności, osiągnięte w ten sposób mają przewyższac 400 milionów dynarów.

Bestjalskie zlinczowanie murzyna

NOWY JORK, (PAT). — Z Exford w stanie Mississipi donoszą, że w czasie ferowania przez lawę przysięgłych wyroku na murzyna, oskarżonego o zamordowanie białego, liczny tłum wdarł się do więzienia, obezwładniając trzech policjantów i uprowadził stamtąd podsądnego murzyna, którego następnie powieszono za miastem.

17 włóczęgów zginęło w płomieniach sterty słomy

PRAGA, (PAT). Z Frydka na Śląsku donoszą, że ubiegłej nocy wybuchł pożar wielkiej sterty słomy, w której spało wielu nędzarzy. W płomieniach zginęło 17 osób.

Śmiertelna walka z pilotem w czasie lotu

TORONTO, (PAT). Znany w kręgach sportowych „Base Ballu“ Koenecke wynajął samolot, by udać się do Detroit. Koenecke, który był pijany podczas lotu, zaatakował w szale alkoholycznym pilota i jego towarzysza. W małej kabine samolotu doszło do zaciętej walki. Koenecke otrzymał cios w głowę i stracił przytomność. Lotnikowi udało się szczęśliwie wylądować. Cios zadany szaleńcowi był śmiertelny. Z samolotu wydobyto już tylko zwłoki Koenecke. Lotnik i jego towarzysz wzięci z szaleńcem odnieśli liczne obrażenia cielesne.

Światowy rekord długości lotu pociągu powietrznego

MOSKWA, (PAT.) W Koktebel na Krymie wylądował pociąg powietrzny, ustalając światowy rekord długości lotu bez lądowania dla pociągów powietrznych na trasie Moskwa—Koktebel, wynoszący 1350 klm.

Dość kontyngentów!

Sensacyjna deklaracja ministra Georges Bonnet'a

Francuski minister skarbu Georges Bonnet złożył na drugiej komisji zgromadzenia Ligi, obradującej pod przewodnictwem min. Zawadzkiego, w Genewie sensacyjną deklarację, interesującą specjalnie nasz punkt widzenia, gdyż pokrywa się ona w zupełności z tem, co od tyłu lat rząd polski stale podkreślał na arenie międzynarodowej polityki gospodarczej, którą pragnął stosować.

Pan Georges Bonnet w imieniu rządu francuskiego zadeklarował gotowość zniesienia kontyngentów w wymianie towarowej między Francją a temi państwami, które posiadają ustabilizowane waluty. Nie rozminiemy się chyba z prawdą i z rzeczywistością, uciekając się do dziedziny prorocstwa, gdy przepowiemy, że polski minister skarbu Zawadzki poprze chyba w Genewie wystąpienie Francji w tym kierunku i to na całej linii.

Nieustanna bowiem t. j. od kilku lat ciągnąca się wojna walutowa na całym świecie, stałe wahanie walut i to potężnych, stałe deprecjonowanie jednych w stosunku do drugich — maza cały świat na niespodzianki konkurencji walutowej, a co za tem idzie nieobliczalnej konkurencji eksportowej, dającej wszystkim państwom świata w rezultacie — tylko jedną pewność: niepewność jutra.

Rzecz naturalna, że te niespodzianki skolei pociągają za sobą dalsze ograniczenia między państwowe w ruchu walut i dewiz, najrozmaitsze formy restrykcji walutowych, oraz dalsze kontyngentowanie przywozu i wywozu, załatwiane dekretami od przypadku do przypadku, z dnia na dzień.

Wątpimy bardzo, czy nawet najsilniejsze firmy eksporterskie świata potrafią długo wytrwać i ostać się przy pomo-

cy własnych środków, w tej atmosferze wiecznej niepewności. Skoro bowiem w jednych krajach przywóz jest ograniczony bardzo liberalnie i kraje te respektują, zarówno literę jak i ducha zawartych przez się traktatów handlowych, to inne starają się najrozmaitszymi sposobami i nawet sztuczkami ograniczać kontyngenty przywozowe, wypływające z traktatów handlowych, uniemożliwiając praktycznie w ten sposób wymianę towarową. Gdy dodamy do tego i ten fakt, że niektóre państwa, stosujące u siebie wszelkiego rodzaju restrykcje walutowe, uniemożliwiają swym importerom płacenie własną walutą należności zagranicznych, — otrzymujemy obraz sytuacji, z której naprawdę niema wyjścia, gdyż stwarza ona błędne koło zamierania wszelkiej międzynarodowej wymiany.

Pan Georges Bonnet swą deklaracją w Genewie uczynił krok bardzo mądry. Państwa bowiem, które ograniczeń nie stosują, których waluta jest ustabilizowana (a przypomnieć musimy tutaj, że do nich należy i Polska), nie mogą cierpieć

z powodu takiego stanu rzeczy w państwach, stosujących metody odmienne, w państwach o nieustabilizowanych walutach.

Polska zawsze hołdowała zasadzie, dziś przez ministra Georges Bonnet'a wyrażonej.

Nie od rzeczy będzie przypomnieć w tem miejscu, że właśnie w stosunkach handlowych polsko-francuskich, metody — którym zdaje się zaprzeczać dzisiejsze wystąpienie pana Georges Bonnet'a — znajdowały swe zastosowanie w ciągu lat ostatnich w sposób niesłychanie przykry dla naszego eksportu do Francji — i to bynajmniej nie z naszej winy.

I jeśli dziś mówimy „brawo“ pod adresem francuskiego ministra skarbu, to mamy chyba prawo wyrazić nadzieję, że rząd Francji ten swój nowy punkt widzenia zastosuje przedewszystkiem w stosunkach handlowych z krajem sprzymierzonym, którego waluta jest oddawna ustabilizowana i za której stałość naród cały płaci największymi ofiarami.

M. S.

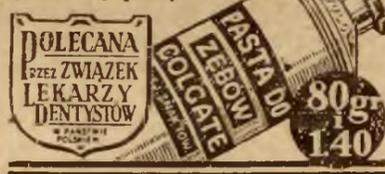

TYLKO
COLGATE

mi smakuje

Dzieci lubią pastę do zębów Colgate dla jej miłego smaku. Rodzice wybierają pastę Colgate dla dzieci, gdyż czyści zęby dokładnie i bezpiecznie.

Tylko Colgate posiada tę pieczęć.

PROTEST POLSKIEGO P. E. N. CLUBU przeciw polskiemu numerowi „Literaturnej Gazety“

Zarząd Polskiego PEN, Clubu komunikuje:

Zarząd polskiego PEN, Clubu, na pierwszym powakacyjnym posiedzeniu w dniu 10 b. m. rozważał sprawę numeru sowieckiej „Literaturnej Gazety“, poświęconego literaturze polskiej. Numer ten wywołał wśród pisarzy polskich i w prasie żywe niezadowolenie, a to z następujących powodów:

Redakcja „Literaturnej Gazety“ otrzymała od pisarzy polskich w r. 1934 bogaty i różnorod-

ny materiał w postaci artykułów, wierszy, fragmentów powieści i nowel, z możliwą wszechstronnością ilustrujący życie literackie i artystyczne dzisiejszej Polski. Materiał ten przeleżał w tece redakcyjnej półtora roku, rzekomo powodu trudności, związanych z przekładem tekstów polskich na język rosyjski. Wreszcie dnia 18 lipca r. b. pojawił się wspomniany numer „Literaturnej Gazety“, ale w formie sprzecznej z zasadami wymiany dóbr kulturalnych między dwoma narodami. Numer ten bowiem nie nosi w nagłówku liczby porządkowej, która by go włączała do rocznika „Literaturnej Gazety“ i, jak stwierdzono, wydany w ograniczonej ilości egzemplarzy, nie pojawił się ani w handlu, ani nie pokrył nakładu prenumeraty. Z materiału dostarczonego redakcji „L. G.“ zużyła zaledwie część, fałszując w ten sposób obraz współczesnej polskiej literackiej i artystycznej. Poza to redakcja „L. G.“ poprzedziła numer własnym artykułem, w którym zajęła się polemiką, niezawsze hojalną, z poglądami, wyrażonemi przez pisarzy polskich w nadesłanych pracach.

To stanowisko „L. G.“ nabiera szczególnej

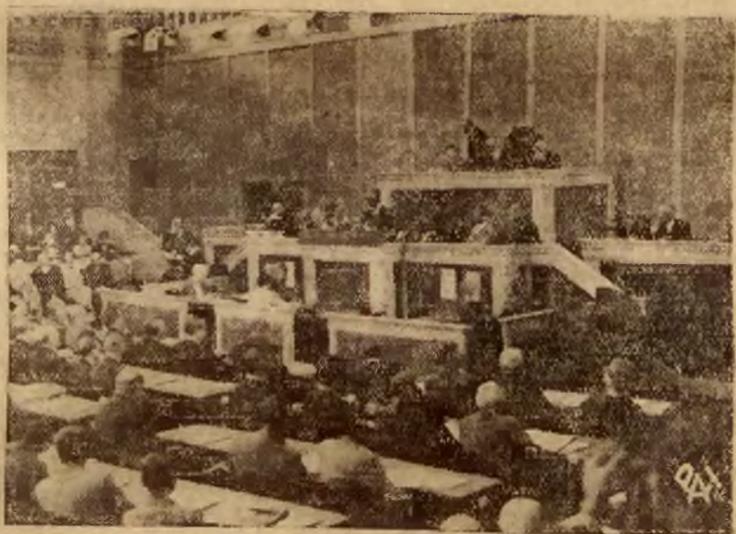
Ku czci Marii Skłodowskiej-Curie

BRUKSELA. (Pat). W palacu akademickim królewskim w Brukseli odbyło się uroczyste posiedzenie międzynarodowych wyższych kursów medycznych poświęconych pamięci Marii Skłodowskiej-Curie i jej męża Piotra Curie. Dłuższe przemówienie wygłosił poseł Rzeczypospolitej Jackowski. Poza to przemawiali francuski senator Justin Godart i rektor uniwersytetu w Brukseli Dustig-

jaskrawości przez fakt, że wspomniany numer miał być — według własnego jej stwierdzenia — odpowiedzią na podobną publikację, ogłoszoną przez polski tygodnik literacki „Wiadomości Literackie“, który w roku 1933 wydał specjalny numer poświęcony literaturze sowieckiej. Numer ten, złożony w całości z materiału nadesłanego przez pisarzy sowieckich, pojawił się w objętości 28 stronice in folio bogato ilustrowanej, gdzie opuszcza no ani jednego drakazgu, bez żadnych emuncyjacji polemicznych i w nakładzie, przewyższającym nawet nakład normalny tygodnika, co udostępniło głosowi literatury sowieckiej drogę do najszerszych warstw czytelnictwa polskiego.

Zważywszy przytoczone powyżej fakty, za rząd polskiego P. E. N. Clubu, organizacji, czuwającej nad zasadami wymiany dóbr kulturalnych i dążącej do ugruntowania w jak najszerszym zakresie porozumienia między literaturami poszczególnych narodów — czuje się zmuszonym zaprotestować przeciw tego rodzaju metodom, jako niegodnym stanu pisarskiego. Nie obciążając odpowiedzialnością pisarzy sowieckich i ich zawodowych organizacji, gdyż być może sprawa ta nie dotarła we właściwym czasie do ich wiadomości, nie domyślając się innej przyczyny ich dotychczasowego milczenia opócz tej, że zapewne głosy prasy i pisarzy polskich były im nieznanne, zarząd polskiego P. E. N. Clubu ma prawo spodziewać się obecnie z ich strony opinii, która by nas przekonała, że ideał wzajemnej współpracy kulturalnej narodów nie jest im obojętny. Tę nadzieję zarząd polskiego P. E. N. Clubu opiera na dobrych stosunkach z pisarzami sowieckimi — potwierdzonych wielokrotnie w tylu okazjach osobistego kontaktu i zamian listów na terenie międzynarodowych w deklaracji, którą delegacja polska złożyła na kongresie w Edynburgu podczas obrad nad możliwością stworzenia centrum sowieckiego.

Z Ligi Narodów

Delegat abisyński Hawariate wygłasza przemówienie na plenum Ligi Narodów.

Wyścigi psów

(Od własnego korespondenta)

Londynu, we wrześniu.

Do 6 tysięcy ludzi odwiedza codziennie ogromny stadion sportowy w Wembley Park i przygląda się wyścigom psów.

Ten sport jest specyficznie angielski. Jest on uprawiany tylko w tym kraju, gdzie indziej psich wyścigów nie spotykamy.

Anglik lubi psy, pies tu się cieszy specjalnymi przywilejami: w każdym „przyzwoitym“ domu musi być pies, to jest konieczny i niezbędny sprzęt domowy. Bezdomnych psów tu nie widać, każdy pies ma swego właściciela, metrykę urodzenia, rodowód, wykaz rasowości do czterech pokoleń i t. p.

W Hyde-Park znajduje się specjalny psi cmentarz. Każdy pies ma swój nagrobek. Nagrobki są różnego rodzaju, granitowe, marmurowe, metalowe i t. p. Na pisy nie są szablonowe.

Będąc na psim cmentarzu, przypomniałem sobie sensację, jaką wywołał w zeszłym roku w Wilnie fakt, że pewna

pani z wileńskiego „high life“ zdobyła się na urządzenie psiego pogrzebu z pompą na Pospieszce.

W Londynie nie trzeba byłoby tak daleko jechać, każda dzielnica ma swój psi cmentarz... Istnieją w Londynie nawet biuro pogrzebowe dla psów, które urządza pogrzeby psów z mniejszą lub większą pompą w zależności od możności właściciela.

Wyścigi psów różnią się od wszelkich innych wyścigów tem, że w nich bierze udział tylko pies. Człowiek emocjonuje się, przyglądając się, jak to zwinnie zwierzątko uganiają się za sztucznym zajęciem, puszczone w ruch prądem elektrycznym.

Publiczność odwiedzająca wyścigi jest różnorodna, spotykamy tu wszystkie warstwy arystokracji do lumpenproletar-

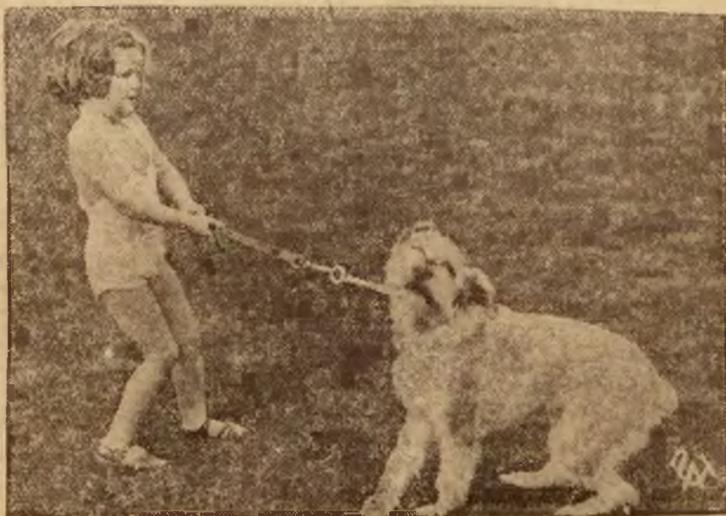
iatu. Wszyscy mają jednak jeden i ten sam cel — szukają emocji. Wszyscy obserwują z tem samym biciem serca wynik wyścigu, wszyscy chcą odgadnąć, czy ich pies, na którego postawili wygra... Technika gry jest taka sama jak przy wyścigach konnych z totalizatorem, z tą różnicą, że tu się zasadniczo gra na drobne sumy.

Bookmacherzy pracują bardzo intensywnie, nawołują klientów do stawiania na tego lub innego psa, co chwila zmieniają stosunek wygranej do stawki i t. d.

Pomochnik bookmackera ciągle obserwuje sytuację i z chwilą gdy pies jest mocno obstawiony od razu daje znaki jakimś innym bookmackerowi mimicznymi sygnałami, zawiera z nim spółkę i omawia warunki. Gdy rzuci okiem na plac, widać dziesiątki ludzi wymachujących rękami i dających znaki — to jest język bookmacherów.

Krzyk i hałas jest ogromny, zawodowi gracze przesuwiają się z jednego pulpitu do drugiego i szarmaneko rzucają jakieś sumy do kasy bookmachera, biorąc wzamian kartę, zastępującą kwit.

W każdym wyścigu występują prawie zawsze dwa psy, mające te same walory i takie same szanse wygrania.

Co w Sowietach jest i czego niema

Był czas, kiedy w Sowietach zaopatrzenie ludności w towary wyglądało jak w anegdocie: w sowieckim sklepie uniwersalnym pracuje tylko jeden subjekt, bowiem na każde żądanie klienteli jest jedynym tylko odpowiedź: „Tego, obywatelu, nie mamy”. Obecnie sytuacja się o tyle zmieniła, iż subjekt sowiecki w niektórych wypadkach może istotnie uczynić zadość żądaniom klienteli, naprz. sprzedać bułeczkę, mąkę, kaszę, tuszeczki i t. d., tak że kuchnia domowa w Sowietach zaczyna pomyślnie konkurować z jadłodajnią sowiecką. Jadłodajnia straciła w ciągu ostatnich czasów połowę swej klienteli. Oczywiście, kiedy są produkty i można w domu smażyć, warzyć, parzyć, to poco chodzić do jadłodajni i nabywać kataru żołądka? Jadłodajnia sowiecka cieszy się szczególnym uznaniem internistów sowieckich, bowiem do starca im obfitą klientelę. Co zaś do smaku potraw w jadłodajniach, to nawet „Izwestija” są bardzo ujemnego o nim zdania, bowiem kucharze sowieccy ze wszystkich rodzajów mięsa robią jednakowy gulasz.

Otóż obecnie mają obywatele sowieccy po tylu latach odżywiania się w jadłodajniach, zdrowe i smaczne (miejmy nadzieję) obiady domowe, co w połączeniu z wolnością nabycia chleba stanowi poważną zdobycz reżimu.

W powieści Aldanowa „Sprzysiężenie” staruszek — Francuz Lamore wychwala reżim Bonaparte'go, który umożliwił obywatelom wolne nabycie chleba. Generał Talyzin odpowiada mu ironicznie, iż zdaje się za czasów starego reżimu też istnieć piekarze. W Rosji carskiej, o ile przypominam sobie, też były kiedyś i piekarnie i obiady domowe. Ale znowuż oczywiście, zaszyły pewne zmiany co do tego kto i jak się odżywia.

Nie brak było też, ongiś w „Ochołnym Riadu” w Moskwie ogórków, jabłek, gruszek. A teraz znowu „Izwestija” skarżą się, iż nie jest tak łatwo dostać w Moskiewskie owoce. Co najmniej istnieje kolejka. Za czasów Jelisejewa tego nie było.

Alę to jeszcze nic. Sporo jest rzeczy, których w Sowietach mimo wszystko na być nie można. Trudno jest z wyrobami z dobrej wełny, bowiem w latach głodu obywatele zjadali owoce, a z powiększeniem ich liczby bardzo idzie powoli.

Wyroby techniczne pochodzenia krajowego są niebylejakiej jakości.

Sporo jeszcze czytamy o skargach obywateli sowieckich, daremnie poszukujących pewnych przedmiotów codziennej potrzeby.

Pewien obywatel daremnie poszukuje w Odesie butów. Ma numer 45. Wszędzie wypadają mu słyseć jednakową od powiedz: „Butów takiej wielkości nie mamy”. Biedny człowiek skarży się: „W Odesie sporo osób ma takie wielkie nogi, jak ja. Cóż mamy począć? Dlaczego fabryki sowieckie nie uwzględniają po-

trzeb osób z wielkimi nogami?” — Dla czego? — Biedak ma rację.

Alę mietylko osoby z wielkimi nogami mają w Sowietach kłopoty. Dzieci chyba też powinny być zaopatrzone w buty. Alę skąd znowuż? Miasto Swerdlowski (dawniej Jekaterinburg) naprz. ma 136.000 mieszkańców. W 1918 roku zabili tam, jak wiadomo, ostatniego cesarza rosyjskiego. Miasto, jak miasto. Jest nawet sklep „Dietskij mir”. Alę jeżeli ktoś chce w tym sklepie coś nabyć, to usłyszy się taki dialog: „Są buty dziecięce?” — „Niema”. — „Śniegowce są?” — „Niema”. — „Buty dla pań?” — „Niema”. — „Buty dla panów?” — „Niema”. „Pieluchy dla noworodków?” — „Niema”. „Są jampery?” — „Niema”. Dobra zabawa dla dzieci, gramy w sklep sowiecki: jeden pyta, drugi wciąż odpowiada „Niema”. Jak zgadnie co w sklepie jest, wtedy wygra i gra rozpoczyna się nanowo. Dodaje: koszul, ubrań trykotażowych dla dzieci, ciepłych czapek zimowych, płaszczów, ciepłych ubrań w Swerdlowsku niema.

Trudno odgadnąć co właściwie jest w jedynym sklepie Swerdlowska „Dietskij Mir”.

„Dobrze”, powie ktoś: „to w Swerdlowsku — gdzieś tam za Uralem, alę w sąsiedniej Białorusi?”

Cóż, zajrzyjmy i do sklepów Białorusi. Co zobaczymy? — Oblicze sklepów sowieckich na Białorusi przypomina nam „Dziadów” Mickiewicza, bowiem mimowoli wspomina się wiersz: „Cieśno wszędzie, głucho wszędzie, co to będzie, co to będzie”. „Pusto w sklepach białoruskich, prowadzących handel przez dmiolami masowego użytku”, pisze spec-

koresp. „Izwestij” (Nr. 209) M. Mirle: „Już dawno nie odnawiano witrin”. Alę coż tam witriny! Stary znajomy refren: gotowych ubrań — niema, spodnie — niema, bluzek — niema, czapek — niema... A wszak tekstylny przemysł Białorusi corocznie produkuje wyroby wartości 104 milionów rubli. Gdzie się to wszystko podziało? — Dyrektor białoruskiego trustu tekstylnego w poszukiwaniu tekstylnych wyrobów Białorusi na ziemi białoruskiej znalazł wreszcie w Witebsku... kilka egzemplarzy bielizny damskiej własnej produkcji.

To w Swerdlowsku i Białorusi — czyli na prowincji. Alę w Moskwie naprz., sto licy ZSSR, niema w tej chwili cumelków, zwykłych mlecznych cumelków. Otóż ostatnio niejaki Gurwicz w 55 aptekach Moskwy daremnie domagał się cumelka. Odpowiedź wszędzie brzmiała: „Niema”. Obywatel sowiecki przyzwyczaił się już do tego „Niema”. Dziwi się chyba, kiedy coś w sklepie jest.

Cumelek kosztuje 13 kopiejek. Alę coż z tego, gdy go niema. Z prowincji przybywają ludzie do Moskwy w poszukiwaniu cumelka. „Daremnie żalę, próżny trud”... — Niema.

Dziwne są wszakże objawy bezplanowo planowej gospodarki sowieckiej!

Nie jestem jednak pesymistą. W „Trzech siostrach” Czeszowa bohater marzy o tem, że „za trzysta lat życie na ziemi będzie nadzwyczajnie piękne”. Nie wątpię: napewno wówczas nawet w sklepie moskiewskim można będzie nabyć cumelek. Chyba, że za trzysta lat... A może nawet trochę wcześniej.

Speculator.

Zamacz lodów „Sadko” odkrył dalsze trzy wyspy

Sowiecki zamacz lodów „Sadko”, który bada obecnie tak zwane „białe plamy”, to znaczy niezbadane dotychczas miejsca w morzu polarnym, a niedawno odkrył nieznaną wyspę, odkrył w tych dniach trzy dalsze nieznanne dotychczas wyspy.

Wiadomości, podane przez zamacz lodów, brzmiały tak: „O północy z 8 na 9 września prze kroczyliśmy, jadąc w kierunku Ziemi Północnej 91 południk. Straż okrętowa naraz ujrzela wąską pasm ziemi. Głębokość wody zaczęła się zmniejszać z 150 metrów na trzydzieści. Ostrożnie zbliżaliśmy się do nieznannej ziemi. Wyspa! Kiedy mgła stała się rzadsza, zauważyliśmy za tą wyspą, wyspę drugą. Spojrzeliśmy na mapę. Niema tam żadnych wysp między przykładem Litwinowa a przykładem Frunzego. Wyspy te odkryliśmy pierwsi.

Pewna grupa ludzi zaczęła się natychmiast przygotowywać do wyjścia na brzeg. O trzeciej rano opuściliśmy pokład okrętu. Alę na raz znowu spuściła się gęsta mgła i wyspy znikły nam z przed oczu. Kierując się kompasem, dotarliśmy do ziemi. Stwierdziliśmy, że wyspy są niewielkie, kształtu podługniowego i bardzo niskie. Właśnie dlatego pewnie nie zauważył ich Uszakow przed czterema laty, kiedy badał za chodnią stracą Ziemi Północnej.

Długo szliśmy po nasypie pierwszej wyspy, pokrytej młotami kamieniami, piaskiem i gliną. Natrafiliśmy również na ślady niedźwiedzi, na belki, wyniesione na brzeg przez morze, kawały drzewa, deski, a na jednym kawałku belki zauważyliśmy napis: „032 II”. Na najwyższym punkcie wyspy założyliśmy znak, postawiliśmy kilka sztuk drzewa i obłożywszy je kamieniami. Siekierą wyłożyliśmy napis: „Sadko — 1935. Uszakow z towarzyszącymi”.

Wracając na okręt, wznosiłem się z pilotem Wasławem w powietrze i skonstatowałem, że między dwiema odkrytymi wyspami znajduje się jeszcze trzecia, zupełnie mała. Uszakow skonstatował przytem z zadowoleniem, że wykres brzegów tej części Ziemi Północnej z 1931 roku zupełnie odpowiada rzeczywistości. (Cp.)

Zamach na marszałka Pétain'a?

Jak podaje prasa, wykryto na jednej z linii kolejowych we Francji naboje dynamitowe, które miały służyć do wykojenia podłogi osobowego, wiozącego m. in. marszałka Pétain. Chodzi teraz o stwierdzenie, czy sprawcom niedoszłego zamachu dynamitowego istotnie zależało na zgładzeniu sędziwego marszałka, czy też zamach miał inne jakieś podłoże. Policja francuska, acz z poszerzoną nieco przez aferę Prince'a renomą, zapewne wyświeili tę zagadkową narazie sprawę z dynamitem.

MARSZAŁEK PÉTAİN.

O ile istotnie tu chodzi o zamach na osobę powszechnie poważanego i stojącego chyba ponad porachunkami polityczno-partijnymi b. wo dza naczelnego, motywy niedoszłej zbrodni muszą być zaiste osobliwe. Cóż komu może przeszkadzać stojący już nad grobem, bo prawie 80-letni starzec, notabene starzec wyjątkowo taktowny i zasłużony? Czyżby się miało tu do czynienia z bezmyślną zbrodnią à la Gorgulow? Może Francuzi podzielią się ze światem wynikami ewentualnego śledztwa — o ile, rzecz pro sta, wiadomość o zamachu na Pétain'a nie jest jedną z pospolitych, niestety, kacek dziennikarskich. W oczekiwaniu na dalsze wiadomości w tej sprawie, warto zatrzymać się na chwilę przy sylwetce jednego z najwybitniejszych talentów wojskowych doby współczesnej.

ANALOGJA Z HINDENBURGIEM.

Na samym wstępie stwierdzić wypada pewną analogję kariery wojskowej Pétain'a z Hindenburgiem. Obu wysunęła na widownię i nieśmiertelnia dopiero wojna światowa. W karierze jednego i drugiego stanowiła punkt zwrotny wspaniała, zwycięska obrona zagrożonych od cinków: u Hindenburga — Prusy Wschodnie, u Pétain'a — Verdun. U jednego i u drugiego droga do najwyższych godności i zaszczytów otwierała się po zakończeniu wojny.

OD GENERAŁA BRYGADY DO NACZELNEGO WODZA.

Henryk Filip Pétain był w chwili wybuchu wojny skromnym, wysłużonym, 58-letnim generałem brygady. Do stopnia tego doszedł po długich latach szarej wojskowej pracy teoretycznej i praktycznej, w szkole i w garnizonach. Manewry odbywane rok rocznie na mniejszą lub większą skalę, w warunkach pokojowych, a więc dalekich od zmagani wojennych. W warunkach takich można wykazać nieraz duże nawet zdolności względnie nie odznaczyć się niezem nadzwyczajnym, lecz ani pierwsza, ani też druga ewentualność nie upoważnia do wyęgnięcia niezbitych i niezawodnych wniosków o waleczności danego oficera czy żołnierza w warunkach bojowych, jakie stwarza dopiero praw-

dziwa wojna. Jedyne wojna ma charakterystyczne właściwości wydobycia z boracych w walce udział ludzi ich wartości czy też braków.

Jeżeli chodzi o pokojową karierę wojskową generała brygady Pétain'a, zapewne jego walory oceniano były przez zwierzchników dosyć przeciętnie, skoro kończąc 6-ty krzyżyk dochrapał się on zaledwie stanowiska dowódcy brygady.

Wojna ujawnia walory bojowe Pétain'a w całej pełni. Rychło powierza się mu dowództwo korpusu. Mijają miesiące. Przychodzi początek roku 1916, a z nim — przychodzi Verdun.

VERDUN.

Verdun miało zdecydować o dalszej karierze Pétain'a, tak jak Tanneberg zdecydował o karierze Hindenburga, Verdun — to nazwa, która podczas gigantycznych czteroletnich zapasów na froncie zachodnim powtarzała się w komunikatach wojennych zarówno ententy jak też państw centralnych bodaj najczęściej. Pod Verdun legło pokotem 400 tys. Francuzów i drugie tyle Niemców. Verdun stanowiło przez długi czas klucz, od którego zdobycia zależało przełamanie długiego na setki kilometrów frontu aljanckiego. Verdun—Donaumont—Vaux — trzy nazwy, które w dziejach ostatniej wojny zdobyły człowe miejsce.

W lutym 1916 r. dowództwo naczelne armji niemieckiej (von Falkenhayn) rzuciło z nad Mozy w kierunku Verdun potężne siły, chcąc za wszelką cenę wyprzeć Francuzów z umocnionych pozycji. Obronę odcinka Verdun powierzono ze strony francuskiej Pétain'owi. Po uporeczywych walkach zdołali Niemcy opanować szereg miejscowości na północy i północny wschód od Verdun. Zdołali nawet zdobyć broniony po bohatersku fort Donaumont — tę francuską redutę Oudona. Do samego Verdun jednak nie dotarli. Wbrew przewidywaniom Falkenhayna, armja francuska pod Verdun nie nie skrwawiła śmiertelnie, choć straty były kolosalne. Zasługa za heroizm obrony spada przedewszystkiem na Pétain'a. Potrafił on wlać w swych podwładnych ducha karności i wiary w wodza. Potrafił tak pokierować flankowym ogniem artylerji francuskiej i tak skutecznie zarządzać kontratakami, że impet niemiecki w końcu osłabł. Front pod Verdun wyginał się, trzeszczał, lecz nie pękł. Pétain zmusił Niemców do zaprzestania wejny ruchowej. Nastąpił okres walki pozycyjnej. Verdun było uratowane. W kilka miesięcy potem Pétain — w uznaniu nadzwyczajnych zasług — mianowany został wodzem naczelnym, w miejsce ustępującego gen. Nivellies. Znowu analogja z Hindenburgiem, który w tym samym prawie czasie objął dowództwo nad armjami niemieckimi, zamiast von Falkenhayna.

DALSZE ZASZCZYTY.

W 1918 r. Pétain otrzymał godność marszałka. W 1925 r. zakończył — chlubnie dla Francji — nieszczęsną wojnę z Abd-el-Krimem w Afryce. Otrzymał godność generalnego inspektora armji. Wszedł do Najwyższej Rady Obrony Kraju, jako jej wiceprzewodniczący. Po śmierci swego wielkiego kolegi Focha — został członkiem Akademji Francuskiej.

Wiadomość o zamachu na tego zasłużonego starca brzmi zgola nieprawdopodobnie. NEW.

Emocja gry polega na zakładzie — który właśnie z tych psów wygra. Wszyscy naturalnie stawiają sumy na jednego z tych dwóch, pozostałe psy są prawie zawsze nieobstawione. Czasem bywają jednak niespodzianki...

Stałem przy pulpicie bookmachera i obserwowałem graczy, raczej zakładających się — gdyż to nie jest gra, alę zakład.

Ktoś — w szarych flanelowych spodniach, kraciastej marynarce, cyklistówce i kraciastym szalu w czerwone pasy, zawiązanym w specyficznym angielskim sposobie naokoło szyi — zwrócił się do mnie:

— Postaw dwa szylingi na Vandervelde'a (nazwa psa).

Ten człowiek miano wyglądu zawodowego gracza miał dobroduszną twarz i widać było, że szczerze mi radzi, — odniosłem wrażenie, że jemu zależy na tem by ludzie wygrywali.

Nie wiem jednak dlaczego chciałem temu człowiekowi zrobić naprzekór, wyjąłem 2 szylingi i postawiłem na „Małą Suzannę” — na tego psa, który zdaniem ogółu był najgorszy i nikt na tego psa grosza nie chciał ryzykować.

— Co ty robisz — krzyknął mój no-

wy znajomy — wyrzucasz pieniądze na ulicę, dwa szylingi to niewielka suma, alę żaden gracz przecież nie postawi grosza na tę mędzę, ten pies nie wart, masz czytać oficjalne wydawnictwo wyszczególnić — Suzanna ma najgorszy czas. Vandervelde jest doskonałym psem, naj lepszym w tym wyścigu. Gdybyś postawił chociaż na Standor'a alę nie na tę głupią Suzannę!

Widziałem, że ten człowiek jest do głębi przejęty moją nieświadomością.

Ja jednak zostałem przy swoim.

Na sygnał wyprowadzono psy. Moja Suzanna nie prezentowała się świetnie, Vandervelde wyglądał naprawdę imponująco, — alę ja się tem nie przejmowałem, byłem w toku zabawy.

Wszystkie psy wpuszczono do czterech klatek. Na dany znak drzwi tych klatek automatycznie się otworzyły i na polu wyścigowym ukazał się mechanicznie zająć, puszczony w ruch prądem elektrycznym.

Psy się puściły za zajęciem. Vandervelde i Standor wysunęły się od razu na przód. — biedna Suzanna została w tyle...

Wyścig między Vandervelde'm a Standor'em był naprawdę imponujący, co chwila inny pies się wysuwał na-

przód, publiczność ryczała. Moja Suzanna biegła na szarym końcu i nikt się nią nie interesował.

W pewnej chwili stało się coś nieprzewidzianego. Nie wiadomo z jakich przyczyn Vandervelde i Standor zaczęły ze sobą się gryźć i zamiast pędzić za zajęciem zwinęły się w jeden kłęb.

Publiczność nagle zamilkła, cisza zalegała stadjon, nikt się nie spodziewał takiego wyniku, a moja Suzanna szybkim krokiem ominęła walczących i posuwała się do mety.

Ktoś krzyknął — go on! — to był właściciel psa, który też się nie spodziewał nagrody. Nie trzeba było jednak krzyżeć, Suzanna została jedyną na placu zwyciężczynią.

Bookmacher wyplacił mi 16 szylingów za moje dwa.

Mój przyjaciel spojrzał na mnie i po wiedział krótko.

— Jou-are lacy! (masz szczęście).

A ja z gęstą miną rozpocząłem dalszą grę. Grałem tak długo, aż przegrałem swoje 16 szylingów, potem z lekkim sercem opuściłem stadjon. E. Sosnowicz.

Drugi dzień Zjazdu Historyków Polskich

Wczorajszy dzień wypełniony został całkowicie pracami w Sekcjach.

Obrady rozpoczęły się już o godz. 9 rano. W Sekcji Historji Politycznej wy-

wił stan i możliwości nauki i oświaty polskiej na Litwie w okresie — jak nie jednolitym pod tym względem — panowania cara Aleksandra I.

W sekcji **nauczania historji** wysłuchano i debatowano nad programem nauki historji w liceum. Referenci: H. Pohos-

ka i I. Dutkiewicz. Większego zainteresowania zauważyć się tu nie dało.

Z dziedziny **Nauk Pomocniczych Historji** prof. **Wł. Senkiewicz** mówił o „Mapie kościelnej Litwy w dawnych wiekach, w szczególności mapie diecezji wileńskiej“.

Poświęcenie Archiwum Państwowego

W porze południowej odbyło się, włączone do programu Zjazdu, poświęcenie gmachu Archiwum przy ul. Słowackiego.

W akcie poświęcenia brał udział p. wiceminister prof. Chyliński, p. wojewoda wileński, J. M. Rektor W. Staniewicz, Naczelny Dyr. Wydz. Archiwów Suchodolski, Prezes Zjazdu Historyków Rektor Kutrzeba oraz około 100 osób uczestników Zjazdu.

Poświęcenia dokonał ks. prof. Puciata. W przemówieniach okolicznościowych podkreślono znaczenie archiwów jako warsztatu pracy nauki historycznej (Kutrzeba), wyrażono uznanie dyrekto-

rowi Studnickiemu i wicedyr. prof. Mienickiemu, że wytrwale starając się o własny gmach, jednocześnie ułatwiają kozystanie ze źródeł licznym badaczom (Rektor Staniewicz).

Nacz. dyrektor Suchodolski zaznaczył, że jest to pierwszy gmach archiwalny, zbudowany w Polsce odrodzonej i przy pomni, że zaborecy wypędzali wiernych z kościoła i naukę z Uniwersytetu, aby tam umieścić zbiory archiwalne, te raz i tamte mury oddano celom, dla których powstały.

Przy zwiedzaniu gmachu uprzejmych objaśnień udzielał p. dyr. **Studnicki**.

Wystawa Archiwalna

Z inicjatywy p. dyr. Studnickiego została zorganizowana, w związku ze zjazdem, jednocześnie z uroczystością poświęcenia gmachu. Wystawiono na niej liczne zbiory dokumentów do różnych epok przeszłości ziem litewskich. Poczynając od czasów przedrozbiorowych (b. ciekawa taryfa dymów pow. oszmiańskiego z XVIII stulecia, nieocenione źródło do stosunków demograficznych), po przez epokę powstania kościuszkowskiego i pierwszych lat rządów rosyjskich,

przez lata wojen napoleońskich, procesów młodzieży w latach 1823 — 1849, roku 1830 — 31, 1863 aż do czasów najnowszych (pierwszych lat XX wieku) wystawiono na pokaz publiczny foliały, dokumenty, pergaminy.

Osobną gablotę wypełniły dokumenty dotyczące lat szkolnych i młodzieżowych Józefa Piłsudskiego.

Dużo pracy przy organizacji wystawy włożył p. archiwariusz Rosiak.

Obrady popołudniowe

Jako zagadnienie kulturalne traktowana była sprawa **dziejów Unji Kościelnej** w W. Ks. Litewskim do r. 1596. Referat wygłosił prof. Halecki. Prelegent zwrócił m. in. uwagę na konieczność wypuklenia **genezy unji kościelnej 1596**, której to genezy nie da się zacieśnić do sprowadzenia całych dziejów Unji Kościelnej do jednej tylko Unji brzeskiej i jej następstw. Wszak Unja brzeska została zawarta na podstawie Unji florenckiej, jako jej regeneracja na obszarze

Rzeczypospolitej.

Z historji starożytnej wygłoszone zostały referaty prof. K. Zakrzewskiego: „Przyczyny upadku świata starożytnego“ i Ludwika Piotrowicza o położeniu ludności rolniczej w okresie późnego cesarstwa rzymskiego.

Wreszcie z **zagadnień nauczania historji** — prof. **Bujak** mówił w sprawie przygotowania naukowego nauczycieli historji, a **W. Knapowska** — o ich przygotowaniu pedagogicznym.

Zagadnienia historyczno-prawne

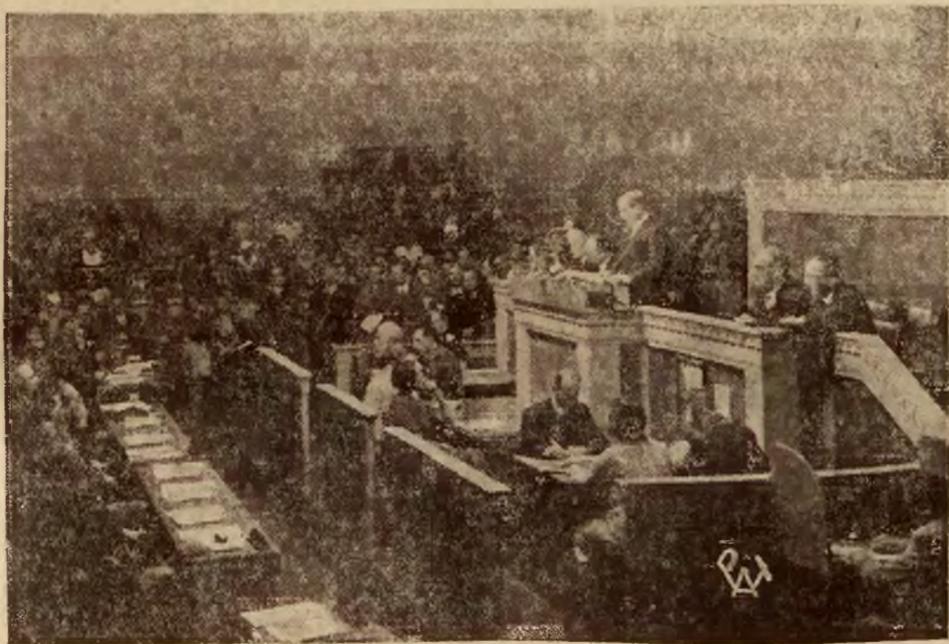
Po południu w dalszym ciągu obrady Sekcyj.

Z Sekcji II-ej — Historji Prawa na pierwszy plan wysunęły się kwestje charakteru prawnego stosunków polsko-

litewskich. Zainteresowanie zwiększały także głośnie nazwiska uczonych. Wśród laików — miłośników historji wyróżniała się postać **gen. Żeligowskiego**.

Głównymi referentami byli: Rektor

„Doktryna zbiorowego bezpieczeństwa — jest naszym prawem“

Tak powiedział premier Pierre Laval na posiedzeniu Ligi Narodów w Genewie. Oczy całego świata zwracają się w stronę Genewy z nadzieją, że konflikt włosko-abisyński zostanie jednak załagodzony na drodze pokojowej. Na zdjęciu premier Laval przemawia w Lidze Narodów.

Min. Jędrzejewicz na wizytacji szkół Wileńszczyzny

W dniu 18 b. m., w godzinach rannych minister WR, i OP. Wacław Jędrzejewicz wyjechał w towarzystwie kuratora okręgu szkolnego wileńskiego Szela-

gowskiego na teren województwa, celem przeprowadzenia inspekcji szkół i instytucji oświatowych.

Stanisław Kutrzeba i prof. Jan Adamus.

Połączenie Litwy z Polską określać się zwykło jako unja. Sprawa ta jednak dość trudna do ujęcia prawnego w ciągu lat miała różne fazy.

Stosunek Litwy do Polski w latach 1385 — 1401 według prof. Kutrzeby, na podstawie aktu Krewskiego miał charakter inkorporacyjny warunkowy to znaczy zobowiązanie ze strony Jagielly wcielania (**applicare**) ziem litewskich i ruskich do Korony Polskiej.

Bez żadnych wątpliwości stwierdza prof. Kutrzeba, że książęta litewscy posiadający księstwa, zostali podporządkowani po r. 1386 Koronie Polskiej bezpośrednio. Akta monarsze na tych terytorjach wykonywał wyłącznie Jagiello.

Stosunek prawny od r. 1401 przedstawia się:

1) **Korona**, i jej podporządkowane księstwa takie jak mazowieckie, ruskie i t. d.

2) Ziemie litewskie i ruskie, w których Witold otrzymał władzę zwierzchnią jako podporządkowany Koronie i

3) Księstwa litewskie, podporządkowane bezpośrednio Witoldowi, a pośrednio przez niego Koronie.

W tym okresie władza monarsza Witolda wyklucza Jagiellę od udziału, tylko akt Horodelski (1413) wydany był wspólnie.

W stosunkach międzynarodowych Witold nie może zawierać samodzielnych aktów bez Jagielly, poza tym może ze wszystkimi, byle nie przeciw Jagielle. Charakter prawny tego związku dotychczas niezbadany.

W latach 1413 — 1440 — Jagiello nosi tytuł *Lithuaniae princeps supremus*. Witold tylko — *magnus dux*, więc niższy. Ale w tym okresie utrwała się pojęcie, że W. Książę ma już być wybierany, a król polski w praktyce nadawał mu władzę.

1440 — 1569 stosunek kilkakrotnie ulegał rozluźnieniu, i tylko Polska **jednostronnie** stoi na stanowisku aktów dawnych, np. r. 1492. W r. 1499 było tylko **przymierze**.

Od 1501 do 1569 tylko unja osobista.

Prof. Adamus wyprowadza teorie unitarystyczne z historjografji romantycznej. Lelewel widział genezę związku w „duchu obywatelskim“. Temu przeciwstawiła się szkoła krakowska z Bobrzyńskim, która rozróżniała dwa państwa. Balzer reprezentował tezę unitarystyczną, Kutrzeba federalistyczną.

Dyskusja wykazała różnicę zapatrywań. Prof. Halecki skłonny jest uważać ziemie litewskie i ruskie w owym czasie wchodzące jako lenno do Korony Polskiej, zwłaszcza w latach 1401 — 1440. Prof. Łowmiański syntetyzuje, że stanowią Litwy 1385 — 1440 było podporządkowane Polsce.

Zgodności poglądów brak.

Wieczorem odbyło się przedstawienie w Teatrze Wielkim „Wszystkie prawa zastrzeżone“, zakupione dla uczestników Zjazdu.

E. G.

Przyjazd wicemin. Rolnictwa

W dniu 19 b. m. przybywa do Wilna wicemin. rolnictwa Roger Raczyński.

Nowa praca gen. Żeligowskiego

Jak się dowiadujemy, generał Lucjan Żeligowski ukończył nową pracę p. t. „Piętnasta rocznica bitwy warszawskiej“.

Praca ta, która w najbliższym czasie zostanie opublikowana, ma zawierać, poza omówieniem bitwy warszawskiej, wyjaśnienie mylnych opinii świata o tej bitwie na zasadzie dokumentów, oraz analizę roli, jaką odegrał generał Weygand w kształtowaniu się planów bitwy warszawskiej.

Minister W. R. i O. P. p. Wacław Jędrzejewicz opuszcza gmach Uniwersytetu w towarzystwie wojew. Jaszczołta.

głoszone zostały dwa referaty. 1) **Prof. Handelsmana: Polityka słowiańska Polski w w. XVIII i XIX.**

Prelegent rozróżnił pojęcie słowiańskości w polityce, a słowianofilstwa czy filostawizmu jako kierunku literackiego zainteresowania Słowiańszczyzną, jej kulturą, względnie kulturą narodów słowiańskich i t. p.

Słowiańskość w polityce polskiej w w. XVIII — dała wyniki: w oparciu o Rosję słowiańską odnowienie Polski; w przeciwstawieniu się do Rosji carskiej, apel do narodu pobratymczego.

Wiek XIX formom powyższym polskiej polityki słowiańskiej dodaje nowe pierwiastki: w związku z eksterminacją nemi tendencjami austro-pruskiemi, konieczność oparcia się o siłę ponadnarodową polską ergo o Rosję. Systemowi francusko-napoleońskiemu (Legjony, Ks. Warszawskie) — system słowiański Rosji wyzwalał i jednocześnie narody słowiańskie w związku z Polską (Czartoryski). Ale po r. 1831 zasadniczy przełom: w kraju słowiańskość oznacza tylko uzasadnienie ugody, opartej o misję słowiańską Rosji; Emigracja — wysuwa koncepcję słowiańsko-wolnościowej misji Polski na Wschód (Lelewel). Ona zrodziła szereg pomysłów w 1848, w 1845 — 1856 — w oparciu o Węgry, o Turcję, niezrealizowanych, a raczej bez skutecznych.

Referent wysuwa postulat konieczności polskich badań źródłowych odrodzenia narodowego narodów słowiańskich i Madziarów w w. XIX w. oraz polskie zbadanie polityki słowiańskiej Rosji w odniesieniu do narodów słow. b. Imperjum, narodów słow. b. Austro-Węgier i narodów bałkańskich.

Wielkie zainteresowanie i bardzo żywą dyskusję wywołał wygłoszony z dużym temperamentem, możnaby nawet rzec — z pasją — referat prof. Górki dotyczący pojęć **optymizmu i pesymizmu w historjografji polskiej** i próby ich odwrócenia.

Zasadniczą tezę prof. Górki jest, że optymizm w dotychczasowej historjografji polskiej w przeważającej mierze prowadzi do nastrojów defetystycznych, których zasadniczą cechą jest: wina obcych w upadku dawnej Rzplitej, brak wiary we własne siły narodu i zasługa obcych w odbudowaniu państwa Polskiego.

Ze względu na ogólne znaczenie tego referatu, do tematu tego jeszcze powróciemy w szerszym rozwinięciu i możliwie szczegółowym przedstawieniu stanowiska autora.

Z historji kultury — świetny wykład wygłosił prof. Kot, charakteryzując rozwój życia umysłowego na Litwie w stuleciu reformacji i humanizmu: 1530 — 1630, oraz Wł. Bogatkiewicz przedsta-

Kurjer Oświatowy i Szkolny

pod redakcją Jana Dracza

Pieśń w szkole

Nauka śpiewu w ostatnich latach przeżyła znaczną ewolucję. W nowym programie nauczania pieśń zajęła dominujące miejsce. Przemawiając bezpośrednio do ucznia, pieśń pogłębia i kształci poprzez wszystkie okresy nauczania, rozszerzając tylko coraz bardziej zakres i pogłębiając treść, zgodnie ze stopniem rozwoju duchowego i fizycznego dziecka.

Od pierwszych chwil pobytu w szkole małego obywatela piosenka jest radosnym językiem, łączącym wszystkie dzieci. Słyszymy ją jako pieśń-modlitwę, pieśń śródlekcyjną, na pauzach i zabawach. Z pieśnią na ustach dzieci wychodzą ze szkoły, by jej użyć samorzutnie w swych grach i zabawach, by nią rozjaśnić często smutną i ubogą izbę swych rodziców.

Szkolna piosenka wychowuje swą treścią, jako pieśń państwowa, narodowa, regionalna, wychowuje swą formą jako czyn zbiorowy — chór w którym każdy jest odpowiedzialny za całość wykonania, „wszyscy za jednego”, który jedno czy wszystkie dążenia powołując cały ze spół śpiewaczy do wspólnego wysiłku. Ta zbiorowość jest miniaturową dyscypliną społeczeństwa podporządkowanego się jednej władzy. Pieśń choralna to akord, to porządek sięgający mocno i głęboko do źródeł wychowania dobrego obywatela Państwa. Przez racjonalną naukę śpiewu szkoła przygotowuje zastępy przyszłych słuchaczy koncertów, przyszłych melomanów.

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego, oceniając czynnik wychowawczy muzyki i śpiewu, zamierza w bieżącym roku szkolnym rozszerzyć swą działalność na tym odcinku pracy organizując: a) szereg kursów muzycznych dla nauczycieli; b) uzupełniając wypożyczenia biblioteki przy Kuratorjum Szkolnym; c) organizując dla młodzieży szkolnej i pozaszkolnej audycje muzyczne, w miarę możliwości stojące na jak najbardziej wysokim poziomie artystycznym; d) popierając w dalszym ciągu pracę Okręgowego Chóru Nauczycielskiego, którego głównym celem jest propaganda pieśni o znaczeniu państwowym i pieśni ludowej ziemi wileńskiej; e) organizując po porozumieniu się z radjostacją wileńską, występy chórów i orkiestr szkolnych i pozaszkolnych przed mikrofonem, repertuarem których będzie przede wszystkim materiał potrzebny dla szkół i oświaty pozaszkolnej; f) rozciągając opiekę nad dotychczasowym repertuarem pieśni harcerstwa na Wileńszczyźnie i g) podejmując pracę, związaną z wydawnictwem regionalnych pieśni kościelnych oraz z wydawnictwem weselnych pieśni obrzędowych na Wileńszczyźnie.

Ogromną troską szkolnictwa jest brak naprawę artystycznych pieśni dziecięcych, opiewających zagadnienia absorbujące dzieci i młodzież starszą. Poza nielicznymi śpiewnikami (I Noskowskiego, I Niewiadomskiego, I Maszyńskiego, parę Hławiczki, Kazury i Maysnera) większość zbiorników pieśni szkolnych zawiera materiał absolutnie nieprzedstawiający żadnej głębszej wartości muzycznej lub są to spacje, zniekształcone pieśni ludowe ze zmienionymi, zastosowanymi dla potrzeb szkoły tekstami. Pieśń ludowa należy w szkole pielęgnować, ale nie można jej paczyć zamieniając tekst prawdziwy — ludowy, na jakiś inny. Trudno zrozumieć dlaczego wśród naszych dzielnych i tak utalentowanych kompozytorów polskich niema absolutnie zainteresowania się dziedziną twórczości pieśni dla szkoły. Czyżby dla tego, że skomponowanie pieśni łatwiej, a le artystycznej jest robotą trudniejszą od komponowania utworu muzycznego w szerszej formie? Czy też prościej ta

Prasa w szkole

Szkoła dzisiejsza, zarówno powszechna, jak i średnia, docenia znaczenie prasy w całej rozciągłości. Coraz częściej artykuły z tego czy innego dziennika, wy dawnictwa popularno-naukowego, czy gazetki szkolnej — stosowane są jako pomoc naukowa przy jęz. polskim, historii, geografii i innych przedmiotach. Tym powym przykładem jest zastosowanie „Płomyka” i „Płomyka” w młodszych klasach szkoły powszechnej. Nauczyciel stara się wpoić w młodzież zamiłowanie do pracy, nauczyć z niej w odpowiednim stopniu korzystać. Dziś prasa obok książki jest podstawą nauczania, łącznikiem szkoły z życiem dnia bieżącego. To też część funduszy komitetów rodzicielskich, organizacyj szkolnych, świetlic jest przeznaczona na prenumeratę specjalnych czasopism wydawanych dla młodzieży, a nawet wydawanych przez samą młodzież dla siebie, oraz czasopism innych, nie przeznaczonych wyłącznie dla niej, a więc przede wszystkim dzienników. W każdej przeciętnej świetlicy szkolnej znajdziemy wszystkie te trzy rodzaje czasopism.

W zakresie zainteresowania młodzieży prasą dla dorosłych przeprowadził badania na terenie szkoły nr. 17 w Wilnie p. Milenkiewicz, a wyniki podał do

wiadomości w jednym z numerów „Kurjera Oświatowego i Szkolnego”; pierwsze miejsce w tem sprawozdaniu zajął spośród dzienników „Kurjer Wileński”.

Drugi rodzaj prasy w szkole stanowią wydawnictwa dla młodzieży. A więc przede wszystkim „Iskry” i wspomniany już „Płomyk” i „Płomyzek” wydawane przez Związek Polskiego Nauczycielstwa. Niema chyba w Polsce szkoły w najbardziej zapadłej wiosce gdzieby dzieci nie miały „Płomyka” i „Płomyzka”. Tym pismom, niezwykle starannie redagowanym, obsługiwanym przez dobre pióra, należy zawdzięczać nawyk dzieci do posługiwania się w szkole i poza nią czasopismami. Dobry papier, staranna i estetyczna forma zewnętrzna, unikanie zbytniego moralizowania, czynią z „Płomyka” i „Płomyzka” miłą i pożyteczną lekturę witaną zawsze przez dzieci z wielką radością.

Miły i również kształcący dodatek do tygodników stanowi „Szkolna gazetka ścienna”, również wydawnictwo Zku Nauczycielstwa Polskiego, drukowane na wzór „Nowin” do zawieszania na tablicach ogłoszeń i ścianach. Podaje ona w przystępnej i zajmującej formie ostatnie wydarzenia w życiu ogólnopolskim, ciekawe fotografie, korespondenc-

je z życia szkolnego, zagadki, humor i t. d. Zawiera również miejsca na lokalną kronikę.

W Wilnie przed kilku laty wydawany był przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego dla starszej młodzieży szkół średnich tygodnik pod nazwą „Ster”.

Znacznie gorzej przedstawia się sprawa pism szkolnych, wydawanych i redagowanych przez samorządy szkolne, or ganizacje, a więc przez samą młodzież. Żywość takich pism jest przeważnie krótkotrwała, związana najczęściej z pobylem w szkole jakiejś bardziej przedsiębiorczej jednostki o zainteresowaniach i zdolnościach dziennikarskich. W takich wypadkach z chwilą opuszczenia zakładu przez te jednostki piśmisko upada. Piśma szkolne zazwyczaj walczą z niepokonanymi trudnościami finansowymi. Aby tym trudnościom choć w części zapobiec tworzą się szkolne komitety redakcyjne.

Wileńskie szkoły średnie powoływały do życia prawdziwą powódź pism szkolnych. I tak entuzjastowała się młodzież „Rzeczypospolitą Szkolną”, „Na szkolnej ławie”, „Naszem echem”, wydawanym przez Seminarjum Nauczycielskie w Wilnie i w Trokach przez okres dwuletni.

„Głosem z pod ławki”, „Dziwiątą fał”, „Życiem i techniką”, a ostatnio pi smem „Pod prąd”. Warszawska młodzież próbowała wydawać „Młodzież współczesną” — wyszło jednak tylko parę numerów. Od dość dawna wychodził w Krakowie „Orli lot”, organ ogólnopolski kół krajoznawczych szkół średnich.

Mówiąc o prasie redagowanej przez młodzież dla młodzieży, nie można w żaden sposób pominąć znanej od trzech lat „Kuzni Młodych”. Doskonale postawiony jest w tem piśmie dział literacki. „Kuznia młodych” jest przykładem jak należy prowadzić pisma dla młodzieży. Szkolne i międzyszkolne komitety redakcyjne „Kuzni młodych”, rozsiane są dziś po całej Polsce. Niektóre redakcje lokalnych pism szkolnych zwinęły własne wydawnictwa i oddały się do dyspozycji naczelnego komitetu „Kuzni” w Warszawie.

W każdym wypadku, czy pismo będzie obsługiwało teren jednej szkoły czy kilku, jeżeli tylko będzie miało odpowiednie dni poziomu i kierunku — należy otoczyć opieką moralną i materialną — jako odbicie życia i pracy młodego pokolenia, jego celów i dążeń.

Witold Zahorski.

W internacie jakiegoś dwu tygodnie, a po tym o kresie zastępowała ją inną. Jest rzeczą oczywistą, że dziewczęta te nie byłyby mistrzyniami w sztuce kulinarnej, ale nie ugotowałyby gorzej, a nawet lepiej, niż to robią w domu. Momentem ważnym byłoby i to, że dziewczęta te zdobyłyby uspołecznienie tak potrzebne na wsi. Czynności takie, jak sprzątanie i t. d. wykonują same dzieci (VII oddział). Na wsi dzieci starsze w wieku szkolnym wykonują roboty o wiele cięższe. Czas już zarzucić papierowy idealizm, który polega na tem, że w teorii wiele się mówi o prawach dziecka, a w życiu, jeśli chodzi o środowiska wiejskie, dziecko wycieńcza organizm pracą fizyczną. Sprzątanie przez dzieci wiejskie będzie w internacie i jest w życiu traktowane jako odpoczynek po pracy umysłowej.

Ktoś musiałby czuwać nad tem wszystkim ze starszego społeczeństwa, z inteligencji. Mamy już pewne doświadczenie w zakresie dożywiania dzieci. Szkoły wyżej zorganizowane są położone w miasteczkach. W miasteczkach jest wiele osób (żony kolarzy, aptekarzy, urzędników, członkowie Zw. Strz.), któreby poświęciły kawałek czasu na rzecz dobra publicznego. Byłaby to praca społeczna jedna z najpozytywniejszych i na tej płaszczyźnie należałoby ją tylko traktować.

W siedmioklasówkach pracuje także zazwyczaj 7—8 nauczycieli, którzy trudnią się pracą społeczną poza szkołą. Praca ta jest utrudniona przez niektóre czynniki i niezawsze produktywna. Odpowiednio zorganizowany dozór ze strony nauczycieli i kierownika szkoły, oraz pomoc ze strony małomiasteczkowej inteligencji (mogłoby utworzyć się specjalny komitet, możnaby by to połączyć z akcją dożywiania w szkole wó góle) postawiłyby omawianą przez nas kwestję opieki nad młodzieżą wiejską na odpowiednim poziomie.

Bronisław Owczynnik.

W sprawie opieki nad szkolną młodzieżą wiejską

Szkolna działalność wiejska jest pozbawiona możliwości uczęszczania do szkół powszechnych wyżej zorganizowanych. Po naszych wioskach są dość gęsto rozrzucone jednoklasówki, rzadziej — dwuklasówki, lecz szkół wyżej zorganizowanych na naszych terenach wiejskich prawie że niema.

Szkoły powszechne niżej zorganizowane, chociażby stały na wysokim poziomie, nie mogą stworzyć takich warunków dla rozwoju duchowego dzieci wiejskich, jak szkoły wyżej zorganizowane. Przy najlepszych chęciach ze strony nauczycieli, przy najlepiej zorganizowanej pracy, nie da się usunąć faktu, że dziecko w szkole jednoklasowej musi pozostawać w oddziale III dwa lata (oddz. dwuletni), a w oddziale IV — trzy lata, że — co w ślad za tem idzie — musi rok rocznie w starszych oddziałach poświęcać czas na wertowanie jednego i tego samego materiału, wykonywać jedne i te same czynności. Do tego dochodzi połączenie oddziałów, które bardzo utrudnia pracę nauczycielowi i pomimo wszystko odbija się ujemnie na nauce dziecka.

Praktyka i doświadczenie wykazują, że aczkolwiek szkoły niżej zorganizowane dają dzieciom elementarne wiadomości z rozmaitych dziedzin życia, wychowują w mniejszym czy większym stopniu na świadomych obywateli, to jednak nie mogą zapewnić szkolnej młodzieży wiejskiej warunków rozwoju i pielęgnowania jej zdolności. Oprócz trudności już wyżej wymienionych — brak pracowni szkolnych, brak odpowiednich bibliotek, odrywanie dzieci od nauki przez rodziców wieśniaków — oto są grubsze przyczyny, które hamują bieg życia szkół niżej zorganizowanych. Nie do przecenienia jest

dziedzina twórczości naszych muzyków jeszcze nie zainteresowała? A przecież szkoła jest to pierwszy krok, pierwszy etap muzyków przyszłości, a pieśń wyuczona w dzieciństwie powinna być pozostałością jako najpiękniejsze wspomnienie przez całe życie.

W czytankach przeznaczonych dla szkoły, w Wypisach dla nauki języka polskiego, w pismach dziecięcych jak w „Płomyku” rozsypane są wiersze. Mówią one o tem wszystkim co dziś interesuje i absorbuje nasze dzieci. Jakże byłoby dobrze gdyby dzieci mogłyby te swoje ukochane wiersze „wyspiewać”, ale piękną artystycznie ułożoną melodią. A to może sprawić tylko talent i umiejętność. Nauczyciel nie będzie mógł nigdy zrealizować programu „rozspiewania” i umuzykalnienia dzieci, jeśli artyści muzycy, kompozytorzy nie stworzą na odpowiednio wysokim poziomie repertuaru.

Oto zakres działania, którym się pewnie zainteresuje nowootwarte w Wilnie Konserwatorium Muzyczne im. Karłowicza.

B. G.

także fakt, że dziecko wiejskie jest w szkole najwyżej trzy cztery godziny, resztę zaś czasu spędza w swoim zaniedbanym środowisku, które niweluje i niszczy wszelki wpływ szkoły.

Marzenia z pierwszych lat Niepodległości okazały się złudną dzisiaj może jaskrawiej niż kiedykolwiek wystąpiła prawda: Szkoł wyżej zorganizowanych na wsi nie wybudujemy w najbliższych dziesiątkach lat. I druga prawda, szkoły wyżej zorganizowane w środowiskach wiejskich — w swojej masie — zostaną wybudowane w przyszłości nie dzięki pomocy z zewnątrz, lecz przez samą wieś, z jej wewnętrzne go pędu. Najpierw wieś jednak musi dojść do tego zrozumienia i samouświadomienia, że szkoły te, to jej warunek materialny i kulturalny go rozwoju, że wieś będzie stanowić potęgę — nie bierną ale czynną — przez zorganizowaną i wysoko postawioną oświatę.

Na wsi, w obecnych warunkach, niernuje się wiele bezcennego materiału młodzieżowego. Wiele jednostek, z pośród dzieci szkolnych, ambitych, zdolnych nie może znaleźć ujścia nadmiarowi energii i „chłonności kulturalnej” w warunkach wiejskich. To, co przerabia się w IV oddziale, dawno umiemy. Trudniejsze i więcej skondensowanego materiału dawać nie można, bo inne dzieci (w oddziale IV pierwsze roczniki i dzieci zaniedbane) nie mogą nadążyć. Nauczyciel nie może tworzyć specjalnych grup, gdyż tym sposobem tworzyłyby się nowe oddziały utrudniałoby i niewczyłoby całą pracę. Marzeniem tych zdolnych jednostek jest ukończyć szkołę siedmioklasową. W rozmowach z młodzieżą, która pokończyła jednoklasówkę, przebiega się stale ta sama żal, że nie dano jej ukończyć szkoły powszechnej wyżej zorganizowanej. Rodzice też chętnieby wysłali takie dziecko do siedmioklasówki, ale tej w pobliżu brak, a posyłać dziecko codziennie do miasteczka, oddległego czasem o kilkadziesiąt kilometrów, nie mają środków materialnych. I dziecko pozostaje w domu ze szkołą dla wsi i dla własnej osobowości. Należałoby za wszelką cenę umożliwić najzdolniejszej dziecku wiejskiej ukończenie szkół wyżej zorganizowanych. W tej sprawie podaje następujący projekt: przy szkołach siedmioklasowych, tam, gdzie warunki na to pozwalają, potworzyć internaty dla dzieci wiejskich, któreby pragnęły uczęszczać do V oddziału wyżej. Jakby ta sprawa wygadała praktycznie?

Na internat przy szkole potrzebne są dwa większe pokoje: sypialnia i pokój stołowy z kuchnią. Wynajęcie takich pokoi musiałoby się morządy gminne na podstawie specjalnych uchwał Rad Gminnych, które należałoby czynnie tą sprawą zainteresować. Koszt takich pokoi dla jednej szkoły wynosiłby nie więcej jak 200 zł. rocznie.

Dziecko wiejskie przywozi z sobą pościel jak najprostszą, taką, jaką używa w domu, byle czystą. Na wyżywienie rodzice dzieci składają pewną ilość mąki, ziemniaków i tuszów — zależy od ilości dzieci i od uchwały zainteresowanych rodziców. Nie należy krepować się, że produkty te będą dość mizerne, dziecko w domu spożywa jeszcze gorsze dawki, tylko, że nikt z tem się nie interesuje. Jeśli chodzi o dozór i gotowanie, to czynności te wykonują przede wszystkim starsze dziewczęta wiejskie, których bracia czy siostry uczęszczają do szkoły.

Taka dziewczyna wiejska mogłaby pracować

WIADOMOŚCI GOSPODARCZE

Warunki dostaw zboża dla wojska

Szefostwo intendencji O. K. III ogłosiło w dn. 1 sierpnia r. b. warunki dostaw zboża dla wojska, obowiązujące w r. b. Zgodnie z przepisami odpowiedniej instrukcji zakupy zboża dokonują następujące organy: szef intendencji, zarządcy składnic materiału intendencyjnego oraz d-cy jednostek administracyjnych.

Dostawcami zboża dla wojska mogą być producenci, organizacje rolniczo-handlowe oraz kupcy zbożowi. Producenci i organizacje rolniczo-handlowe, dostarczające produkty rolne przez ich członków wyprodukowane, korzystają z szeregu ulg, jak zwolnienie od składowania wadliwym i kaucyj przy przetargach i umowach, zwolnienie od opłat stempłowych przy zakupach odręcznych ilości zboża, nieprzekraczającej jednorazowo 10 q., z pierwszeństwa otrzymania dostaw, z pierwszeństwem przy nabywaniu otręb i odpadków zbożowych ze składnic intendencyjnych oraz z bezpłatnego wypożyczenia worków w celu opakowania zboża dostarczanego dla wojska. Dostawcy zboża mogą działać osobiście lub przez pełnomocników, przy czym pełnomocnictwa powinny być legalizowane rejentalnie.

Zakup zboża może odbywać się kilkoma sposobami:

1) na Giełdzie Zbożowo-Towarowej i Lniarskiej w Wilnie lub na innej giełdzie krajowej, u dostawców, którzy uzajają za obowiązujące warunki dostaw dla wojska;

2) z wolnej ręki, przy czym zakup polega na uprzednim porozumieniu się stron i potwierdzeniu warunków zakupu w pisemnym zamówieniu, skierowanym do sprzedającego;

3) w drodze przetargu ograniczonego;

4) sposobem odręcznym, polegającym na ustnym porozumieniu się stron i jednostronnie wszystkich warunków transakcji, przy czym zapłata jest uskuteczniwana bezpośrednio po dostarczeniu i odbiorze zboża. Tym sposobem mogą być nabywane jednorazowo ilości do 30 tonn zboża.

Zboże stanowiące przedmiot dostawy powinno być suche, zdrowe, wolne od niewłaściwego zapachu i szkodników. Ciężar objętościowy zboża przyjęty jest według umowy, przy czym w razie dostaw zboża o niższym ciężarze, będą uskutecznione potrącenia z ceny w granicach następujących: 0,5 proc. z ceny przy gęstości niższej od ustalonej w umowie o 5 — g/l, 1 proc. — 9 — 12 g/l, 1,5 proc. — 13 — 15 g/l. Zboże o gęstości niższej o 15 g/l od umownej nie będzie przyjmowane.

Wilgotność zboża nie powinna przekraczać 16 proc. Zboże o większej wilgotności do 18 proc. może być przyjmowane wyjątkowo, przy czym za każdy rozpoczęty proc. wilgoci będą stosowane potrącenia w wysokości procentu od ceny umownej. Zboże o zawartości ponad 18 proc. wilgoci nie będzie przy-

jmowane.

Zanieczyszczenie zboża w życie nie powinno przekraczać 3 proc. wagi w postaci zanieczyszczeń organicznych i mineralnych. Ilość ziarn potłuczonych ponad 2,5 proc. będzie wliczona do ogólnej procentu zanieczyszczeń. Zanieczyszczenia w owsie dopuszczalne jest do 3,5 proc. wagi, w czym zanieczyszczeń mineralnych najwyżej 0,5 proc. i organicznych 0,5 proc., obce ziarna zbożowe i pastewne do 5 proc. nie wlicza się do zanieczyszczeń.

Do obliczenia wagi miarodajną jest waga magazynowa, zwłaszcza przy dostawach podwodami. Przy umownym zastrzeżeniu użyciu listów przewozowych wojskowych, dostawcy odlicza się od ceny koszt przewozu koleją, przy czym obciążają koszty podstawienia wagonów na bocznice składnic i kosztów dodatkowych. Przy przesyłkach krajowych — wagonowych obowiązującą wagę do obliczenia podaje umowa. Wagą tą może być magazynowa lub kolejowa.

Cenę oblicza się za 100 kg. zboża netto.

Samochody i pojazdy mechaniczne w Polsce

Główny Urząd Statystyczny ogłosił najnowsze dane, dotyczące liczby samochodów i pojazdów mechanicznych w Polsce na dzień 1.VII r. b. Jak wynika z tych danych, na terenie całej Polski kursuje 35.038 samochodów i innych pojazdów mechanicznych, z tego 7.484 w Warszawie, 5.450 w województwie poznańskim, 3.975 w śląskim, 2.271 w łódzkim, 2.984 w łódzkim, 2.371 w krakowskim, 2.271 w łódzkim, 1.904 w warszawskim, 7.478 w kieleckim, 869 w lubelskim, 720 w białostockim, 585 w wileńskim, 483 w stanisławowskim, 429 w wołyńskim, 334 w nowogródzkim, 295 w tarnopolskim i 245 w województwie poleskim.

Przeciętnie na 10.000 mieszkańców przypada w Polsce 10,5 samochodów i innych pojazdów mechanicznych.

Liczba samochodów wynosi ogółem 25.212, z tego 14.483 samochodów osobowych, prywatnych i urzędowych, 4.373 dorozek samochodowych, 1.520 autobusów oraz 4.881 samochodów ciężarowych. Ponadto zarejestrowanych 8.777 motocykli i 1.049 innych pojazdów mechanicznych.

Autobusy w Polsce

Według ostatnich obliczeń na 1 lipca r. b. na terenie całej Polski kursuje 1.520 autobusów, z tego 181 zarejestrowanych jest w Warszawie, 183 w woj. łódzkim, 171 w poznańskim, 140 w warszawskim, 125 w lubelskim, 86 w śląskim, 83 w łódzkim, 64 w wileńskim, 62 w wołyńskim, 53 w białostockim, 41 w nowogródzkim, 18 w poleskim, 17 w stanisławowskim i 11 autobusów w województwie tarnopolskim.

Stan bezrobocia w Polsce

Według danych biur pośrednictwa pracy Funduszu Pracy na dz. 14 b. m. zarejestrowanych było w całej Polsce 266.767 bezrobotnych, czyli o 2.093 bezrobotnych mniej, niż w ubiegłym tygodniu.

W stosunku do tego samego okresu roku ubiegłego liczba bezrobotnych zmniejszyła się w bieżącym roku o 19.668.

to, przy czym strony mogą przyjąć cenę według wagi magazynowej, albo według wagi kolejowej stacji odbiorczej. Koszty opłat stempłowych od umów i zamówień oraz kurtaże przy zakupach na giełdzie ponosi dostawca.

Dostawę zboża wykonuje się w wagonach po 15 tonn luzem lub inaczej według umowy. Za straty wynikłe z powodu nieodpowiedniego załadowania wagonu ponosi dostawca. Za niewykorzystany tonaż ponad 5 proc. ładowności wagonu dostawca płaci przewoźne według taryfy normalnej.

O załadunku transportu zboża dostawca winien zawiadomić zarządcę składnicy bezpośrednio i to przed przybyciem przesyłki. Koszty wynikłe skutkiem niezawiadomienia lub opóźnienia zawiadomienia, obciążają dostawcę.

Termin wykonania dostawy, przy dostawach kolejowych loco magazyn wojskowy liczy się data dostarczenia do magazynu, przy dostawach wagonowych — data stempla kolejowego, zamieszczona na liście przewozowym stacji nadawczej.

Liga drogowa podjęła walkę z „polskimi drogami“

Fatalny stan przysłówiowych „polskich dróg“, zwłaszcza u nas, na ziemiach wschodnich, daje się nieustannie wszystkim odczuwać, jako jedną z najbardziej palących bolączek. Szczególnie dotkliwie odczuwają to wicześniacy, śpieszący na targ, gdy w okresie roztopów niejednokrotnie zmuszeni są wogóle zrezygnować ze wszelkich wyjazdów. Cierpi na tem również i konsument miejski.

Ceny z powodu słabego dowozu skaczą do góry. Przykładów takich można wyliczyć znacznie więcej, jest to jednak zbyt liczne — każdy bowiem, czy to przemysłowiec, czy kupiec, czy rolnik, daje się nieustannie wszystkim odczuwać, jako jedną z najbardziej palących bolączek. Szczególnie dotkliwie odczuwają to wicześniacy, śpieszący na targ, gdy w okresie roztopów niejednokrotnie zmuszeni są wogóle zrezygnować ze wszelkich wyjazdów. Cierpi na tem również i konsument miejski.

W Wilnie powstał również oddział Ligi Drogowej. Działalność Ligi może być jednak tylko wówczas skuteczna i celowa, gdy zostanie poparta przez całe społeczeństwo.

234 zabitych i 2199 rannych na drogach w Polsce

Wedle obliczeń Polskiego Czerwonego Krzyża, figurujących w specjalnym stoisku na Wystawie Drogowej w Warszawie, ilość wypadków, jakie zdarzyły się w roku 1934 na drogach w Polsce, wynosi 2211. Zabitych było 234, rannych 2199.

Należy zaznaczyć, że chodzi tu tylko o takie wypadki, których przyczyną była wadliwość drogi.

Budowa dobrych dróg w naszym kraju — staje się więc pilną koniecznością.

F. OLECHNOWICZ

20

Przygody Kaziuka Surwiłły

Udało się!

Nazajutrz od samego rana niespokój nie oczekiwałam pociągu. Dyżur przy składzie pełnił buchalter. Widziałem do brzo że starać wiele ze swego animuszu i pewności siebie. Niespokojnym wzrokiem spoglądał w stronę lasu, skąd miała się jada chwila ukazać lokomotywa.

Zresztą wszyscyśmy się czuli niewyraźnie. Przypuszczam, że wszyscy — również jak i ja — byliśmy ze siebie niezadowoleni. Po jakiegoś czasu ruszaliśmy tę nieszczęsną kłódkę! Lepiej głód, lepiej lata głodowe niż taka jedna noc strachu i niepewności, jakąśmy teraz przeżyli.

Siedzieliśmy w baraku (za wyjątkiem

dyżurującego na posterunku buchaltera) nie mówiąc do siebie ani słowa. Nie nie byliśmy w stanie przedsięwziąć i zdaliśmy dalszy bieg wypadków na łaskę losu.

Nareszcie...

Usłyszeliśmy zza lasu gwizd lokomotywy.

Wyskoczyliśmy z baraku by włożyć własnymi oczami co się będzie działo.

Słychać było łoskot zbliżających się wagonów, a za chwilę na zakręcie ukazała się lokomotywa, ciągnąca za sobą dwa wagony kryte i dwie platformy, zaopiecznione robotnikami, których wieźli na roboty do portu. Wśród nich stał kierownik składów, trzymając się poręcz i gołowy, zdaje się zaraz wyskoczyć na ziemię gdy pociąg nieco zwolni biegu...

Lokomotywa gwizdnęła, pociąg się zatrzymał, lecz... kierownik nie zeskakiwał, tylko dał znak ręką przywołując do siebie buchaltera. Zawołany usztywnie podbiegł do pociągu.

— Ja teraz jadę do Kremła — rzekł kierownik — a tobie oddaję klucz, zrób

cie tam porządek, nim wrócę, ja nie mam teraz czasu...

Gwizdek.

Odjazd.

Pociąg ruszył dalej, a z naszych piersi wyrwało się westchnienie ulgi.

Pod szczęśliwą gwiazdą urodził się nasz buchalter.

Na 8-ej pikiecie.

W końcu października przerzucano mnie na inną robotę. Zostałem wyznaczony na zastępcę „kaptiora“ (magazynowego) w składzie ubrań więziennych. Obsługiwaliśmy trzy kompanie, rozlokowane na filji, zwanej „Pert-jeziro“ oraz 16 i 14 pikietę.

Praca moja kwalifikowała się jako „łżejsza“, chociaż musiałem pracować od 18 do 20 godzin. Musiałem obsługiwać około 700 osób. Przed naszą kaptiorką ciągle stała olbrzymia kolejka ludzi, wyrzekających, hałasujących, przeklinających, którzy musieli godzinami wstać na ścieżce, a potem i mrozie, by za mienić swój postrzępiony „buszlat“ na

Odbiór zboża będzie dokonywany przez Składnicę Mot. Inten. w dniu podstawienia wagonu na bocznice składnicy albo w dniu zawiadomienia przez kolej o podstawieniu wagonu na stację, najdalej zaś do godz. 14-ej dnia następnego. Zboże o niższej czystości może być przyjęte na prośbę dostawcy po uprzednim przemysłkowaniu na jego koszt. Odpadki stanowią własność dostawcy i muszą być zabrane w ciągu 3 dni. Koszt przemysłkowania zboża od wagonu 15 t. wynosi w Składnicy Mot. Int. Grodna — 17 zł., Wilno — mechanicznie 9,25 zł., ręcznie żyto 17,50 zł.; Wołkowysk — 19 zł. Koszty związane z odbiorem obciążają władzę wojskową.

W razie odrzucenia zboża nie odpowiadającego warunkom składowania, władzy wojskowej przysługuje prawo żądania zastępczego towaru w ciągu 10 dni, albo zrezygnowania z dostawy odrzuconej partji zboża, albo dokonania zakupu zastępczego odrzuconej partji zboża w ciągu 10 dni od dnia zawiadomienia dostawcy przez organ zakupujący o rozwiązaniu umowy z winy dostawcy. Od decyzji organu odbiorczego dostawca może wnieść sprzeciw do Szefa Intendencji O. K. III. Po upływie ustalonego dla zebrania odrzuconego zboża 10-cio dniowego terminu przysługuje organowi zakupującemu zboże prawo sprzedaży.

Odwolanie się dostawcy od orzeczenia organu odbiorczego może nastąpić ustnie lub pisemnie, lub telegraficznie w ciągu 24 godzin od chwili otrzymania zawiadomienia o odrzuceniu zboża. Odwołanie może być zgłoszone bezpośrednio do Szefa Intendencji O. K. III. Zakwestionowana partja zboża jest badana przez specjalną komisję, której koszty ponosi strona, na której niekorzyść wypadło orzeczenie komisji. W skład komisji wchodzi: przedstawiciel wojska, przedstawiciel dostawcy oraz rzeczoznawca, który jednocześnie jest przewodniczącym komisji.

Wynagrodzenie rzeczoznawcy ustalają dla Wilna za pierwszy wagon 12 zł., za każdy następny 7 zł.; dla Grodna i Białegostoku 10 zł. i 5 zł.; dla Wołkowyska 6 zł. i 3 zł.

Likwidacji rachunków za dostarczone zboże dokonuje się w ciągu 5-ciu dni po wykonaniu zamówienia względnie zakupu na podstawie protokołu przyjęcia zboża, za pomocą czeku kasowego do Izby Skarbowej. Część należności stosownie do uznania organu zakupującego może być uiszczona dostawcy po przedłożeniu wtórnika listu przewozowego, w ustalonej umowie wysokości, nieprzekraczającej jednak 70 procent należności za daną przesyłkę, obliczonej według wagi kolejowej stacji nadawczej, po potrąceniu odpowiednich kosztów przewozu. W okresie od 1—10 każdego miesiąca żadnych wypłat nie uskutecznia się.

S. S.

inny lub zamiennie walące się z nóg łapiecie na nowe. Trudno było podjąć tej pracy i zadowolić wszystkich towarzyszy-więźniów. Każdy się dopominał o o buwie skórzane natomiast mieliśmy się do zarządzenie, by obuwie skórzane wydawać tylko „lesorubom“, lub tym robotnikom którzy pracowali przy budowie tratw, lub w jakichś miejscach bagażowych, na mokradłach.

Nieraz musiałem udawać się ze swoim przełożonym do Kremła celem złożenia sprawozdania lub otrzymania z „choz-czasti“ uzupełnienia kompletów ubrańowych. Gdyśmy wracali, już przed naszą „kaptiorką“ stał tłum zdenerwowanych oczekiwaniem klientów klnąc niemiłosiernie i nie współczując nam w naszej pracy. Im się zdawało, że „kaptior“, zatrudniony do 20 godzin dziennie bez przerwy, zmuszony grzebać się w brudnych, cuchnących łachach arsztanców, znajduje się na stanowisku uprzywiejowanym.

(d. c. n.)

Nowa parafia na pograniczu łotewskim

Arcybiskup metropolita wileński postanowił erygować nową parafię rz.-kat. w Urbanach, gm. brasławskiej. Kościół w Urbanach został wybudowany parę lat temu, a obecnie jest na ukończeniu plebanja i zabudowania gospodarcze. Parafia będzie się składała ze wsi wchodzących dotychczas w skład parafii brasławskiej i mieżańskiej, które wyraziły zgodę na należenie do parafii urbańskiej.

Pierwszym proboszczem ma być ks. Józef Malinowski, dotychczasowy wikary w Brasławiu.

Wies Urbany położona jest w odległości zaledwie 3 km. od granicy łotewskiej.

Stypendja i pożyczki dla niezamożnych studentów

W związku z bliskim rozpoczęciem się zajęć na wyższych uczelniach, rektoraty otrzymały zarządzenia ministerstwa oświaty w sprawie tegorocznej pomocy dla młodzieży akademickiej. W roku akademickim 1935/36 korzystać będą studenci z pięciorakiej pomocy, przy czym przewidziane są stypendja zwykłe, stypendja fundacyjne, zasiłki na studia z funduszy rektorskich, pożyczki zwrotne i odroczenie płatności czesnego.

Przy udzieleniu ulg z pierwszeństwa korzystać mają dzieci urzędników państwowych, Inwalidów wojennych, kawalerów Virtuti Militari.

Rektoraty wyższych uczelni przyjmować będą podania o odroczenie płatności czesnego do dnia 15 października, zaś podania o stypendja do 30 września. Przy podaniach o stypendja wyszczególnić należy stan majątkowy rodziców, liczbę rodzeństwa i dane o dotychczasowym przebiegu studjów.

Sprawa boy'ów hotelowych na dworcach

Onegdaj w Ioka'u drobnych handlarzy odbyło się zebranie hotelarzy, poświęcone bołeczkom zawodu hotelarskiego. Zebraniu przewodniczył p. Kowalski. Złożono sprawozdanie z pracy Zarządu Zw. Hotelarzy w sprawie podatku hotelowego. Następnie dłuższą dyskusję wywołała sprawa boy'ów na dworcach kolejowych. Okazuje się, że chłopcy hotelowi wysyłani na dworzec do przybywających pociągów celem zwerbowania pasażerów zachowują się często króć skandalicznie, nagabują natarczywie pasażerów, na tem też często wynikają częste sejsje i do zwariacji napływają liczne skargi.

Zebrani postanowili dotychczasowy stan utrzymać jeszcze w ciągu dwóch miesięcy na okres próby, gdy jednak zachowanie się boy'ów hotelowych w okresie tym nie ulegnie zmianie, zdecydowano zaprzęść tego środka reklamowego.

TEATR NA POHULANCE

Dzisiaj o godz. 8.00 w., ceny zwyczajne

Wszystkie prawa zastrzeżone

Ceny mięsa i żywca w Wilnie

Notowania Tymczasowej Komisji Izby Przemysłowo-Handlowej, Rolniczej i Rzemieślniczej. Cena za 1 kg. oco Rzeźnia Miejska w dn. 17.IX 1935 r. w zł. ew w gr

Mięso w hurcie miejscowego uboju: Wołowina cała tusze II gat. 75-85, III gat. 70-75. Wołowina zady I gat. 1-1,05, II gat. 95-1. Wołowina przody (koszer) I gat. 1,20-1,30, II gat. 1,10-1,20. Cielęcina II gat. 1,20. Wieprzowina I gat. 1,40-1,46, II gat. 1,35-1,40, III gat. 1,30-1,35. Baranina II gat. 95-1,05.

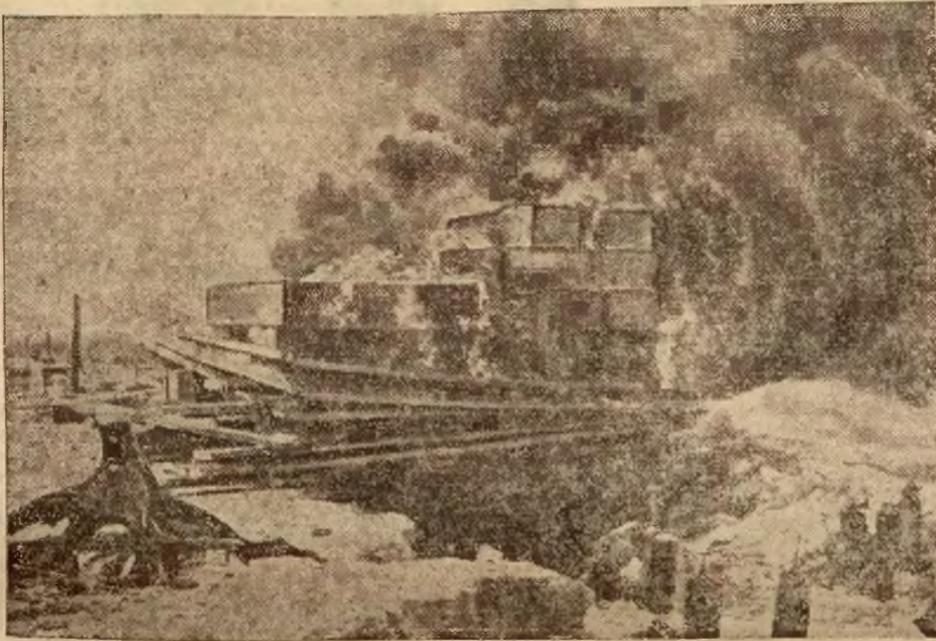
Skóry surowe: Bydlęce za 1 kg. 80-85; cielęce za 1 sztukę 4-4,60; owcze za 1 sztukę 4-4,60.

Giełda zbożowo-towarowa i Injarska w Wilnie

z dnia 18 września 1935 r.

Ceny za tonę średniej handlowej jakości, pałęt Wilno, ziemniaki — w ładunkach wagonowych, mąka i otręby — w mniejszych ilościach, w złotych za 1 q (100 kg); len — za 1000 kg.		
Z y t o	II standard	700 g/l 13 50 13 75
	II	670 13.— 13 50
Pszenica	I	745 18.— 18 50
	II	720 17.— 17 50
Owies	I	490 14 50 15—
	II	470 14.— 14 50
Mąka pszenna gatunek	I—C	30.— 30 75
	II—E	—
	II—G	22.— 22 75
	III—A	17 75 18 25
	III—B	—
Arteria	do 55%	23.— 23 50
	do 65%	19.— 20 50
	szkawa	15.— 15 50
	razowa	15.— 15 50

Spalenie zwłok ofiar katastrofy

Wpobliżu Snake Creek na Florydzie przed kilku dniami zostały spalone zwłoki 46 żołnierzy, którzy zginęli w czasie katastrofy w obozie weteranów amerykańskich. Na zdjęciu — stos płonących trumien.

„Tydzień Dziecka“

Ze względu na spóźnioną porę (jesień) „Święto Dziecka“ nie jest obchodzone tak jak co roku w jednym dniu, a każda organizacja i szkoła może w dowolnym dniu urządzać zabawy, imprezy i wycieczki dla dzieci i młodzieży. Codziennie począwszy od 17 września odbywają się zabawy dla dzieci przedszkolnych, od jutra dzieci szkół powszechnych korzystać będą z wycieczek za miasto. W dniu 19 b.m. w ogrodzie Bernardyńskim 300 dzieci przyjmowane będą muzyką i poczęstunkiem dla nich przygotowanym przez Komitet i ZPOK.

Stan konta w PKO. i w bankach na Pomnik Marszałka Józefa Piłsudskiego w Wilnie

Stan z dnia poprzedniego zł. 35.873,11.
Pracownicy Państw. Banku Rolnego w Wilnie — 1500,00.
Estera Kierznierowa i Anna Wilenkin w Wilnie — 5,00.
Baon KOP. w Słobódce Zawierskiej—164,70.
Pracownicy Nadleśnictwa Druskieniki—32,15.
Członkowie Wil. Nowogródzkiej Izby Lekarskiej — 115,00.
Komitet Obch. Żałob. s. p. Marszałka w Bujwidzach — 11,40.
Józef Zienkiewicz w Miadziole — 2,50.
Gitla i Sulami Wilenkin w Wilnie — 10,00.
Bronisław Chądzyński w Wilnie — 3,00.
Zarząd Gminy w Dziewieniszkach — 10,00.
Dr. Mieczysław Alksnis w Wilnie — 4,00.
Stan konta na dzień 17 bm. zł. 37.730,86.

Kina i Filmy

„NOC KARNAWALOWA“ (Kino Helios).

Historja złotego młodzieńca, któremu podrużone zostaje dziecko, i który pod wpływem małżeństwa i jego przystojnej pielęgniarce staje się wzorowym „pater familias“ — była już niejednokrotnie użyta jako temat do filmu. Raz zbierał w podobnej roli laury dawny „niemy“ jeszcze ulubieniec Ameryki — Reginald Denny, kiedyin dziej „Jew filarowy“ — Iwan Mozzuchin zadenonstruował „poglądowo“ w jaki sposób młodzieńiec — hulaka zostaje poskromiony i nawrócony na drogę cnoty przez osmiomiesięcznego malca.

Reżyser Wolkow z właściwą mu rutyną poprowadził tę historję zbyt może szablonową, by być podstawą ciekawszego filmu. Doskonale grający i dobrze wyglądający Mozzuchin — robił wszystko, by ożywić obraz, lecz nie mógł dożyć zrobić z mało odpowiedniej dla niego roli. Nieciekawa pod względem zewnętrznym i przeciętnie grająca Tania Fedor źle się czuła w nie zupełnie psychologicznie dołączanej roli.

Początkowo prowadzony w tempie komedjowem film — wkońcu przechodzi, i to wysoce niefortunnie — w ciężki dramat. Komedjowy happy end zastąpiony został przez niepotrzebnie ciężkie zakończenie. Scenarzysta musiał się zdecydować czy nakręcić ciężki dramat, czy tragedję, aut — aut. Nieprzebranieganie tej zasady porodziło film „pełn niyakiej“, pozostawiający nieokreślone wrażenie. A. Sid.

Wśród pism

— Tygodnik literacko-społeczny „PION“ przynosi w nr. 37 (102) m. in. następujące artykuły i utwory: Ewa Rosłkowska: Psychologja w literaturze, Jan Kott: Z wysokich noc, Waclaw Borowy: Wojna Sewastów z Polakami, Juljusz Wiktor Gomulicki: „Powieści dwie“ Norwida, J. Przyboś: Fragment poematu, Stanisław Furmanik: Dzieło literackie a muzyka, J. E. Skiński: Boy o teatrze, Stefan Napierski, Wl. Sebyła: Poezja, Ewa Rosłkowska, St. Furmanik, Marja Czapska: Powieść, Karol Irzykowski: Teatr, Z. Kucharski, Piechal: Teorja i historja literatury.

Treść numeru uzupełniają jak zwykle, sprawozdania z teatrów oraz omówienia ostatnich nowości wydawniczych w dziedzinie popularnej zacji wiedzy, powieści i publicystyki.

Samobójstwo sklepikarki w Smorgoniach

Wezoraż w Smorgoniach popełniła samobójstwo przez otrucie się esencją octową 38-letnia Róża Krejnesowa, właścicielka sklepu spożywczego. Po przewiezieniu do szpitala desperatka zmarła. Powodem zanauchu samobójczego był ciężki stan materialny. (c)

Tajemniczy zgon

Na brzegu jeziora w okolicy wsi Maniuki, gm. rymańskiej, pow. brasławskiego znaleziono zwłoki Stanisława Kazińca, mieszkańca zaśc. Deguciszki, gm. widzkiej. Dochodzenie ustaliło, iż był on niemy i umysłowo chory od urodzenia i niepostrzeżenie wydalił się z domu.

Wciąż krwawe bójkę na zabawach wiejskich

Do szpitala w Brasławiu przywieziono ciężko pobitych w bójkę Samsona Czumika i Bazyłego Kondratiewa, mieszkańców wsi Krasnogórka, gm. pluskiej. Zostali oni pobici na zabawie, która odbyła się we wsi Krasnogórka.

LEKARZ-DENTYSTA (KA)

poszukiwany na prowincję. Dogodne warunki. Dowiedzieć się: Wilno, Słafańska 24—18 lub: Lewin, Baranowicze, Holówki 4

Zwiedzając stolicę odwiedź Wystawę Drogową

Afera z kartami do gry

Przed kilku dniami donieśliśmy, że władze śledcze wpadły na trop wielkiej afery polegającej na sprzedaży kart nielegalnie wyrabianych i zaopatrzonych w sfałszowane banderole. Jak się dowiadujemy, afera ta ma bardzo szeroki zasięg, bowiem również i w innych miastach policja odnalazła sfałszowane tajne

karty. Karty te sprzedawane były pod marką wyrobów fabryki Piątnika, co pozwalało przez dłuższy czas maskować proceder. Sfałszowane talje kart oraz fałszywe banderole wyrabiała jakaś tajemna fabryczka mieszcząca się przypuszczalnie na terenie Wilna, lub Wileńszczyzny. (c)

Zuchwała kradzież w biały dzień

Wezoraż o godz. 3-ej po poł. trzeci komisarz P. P. zaalarmowany został wiadomością o zuchwałej kradzieży, dokonanej w biały dzień na szkodę inż. Krzyżanowskiego, zam. przy ul. Wileńskiej 32.

Kradzieży dokonano pomiędzy godziną 2 a 3 pp. Złodzieje byli dokładnie poinformowani w jakich godzinach w mieszkaniu pozostawała jedynie służąca. Czatalowali więc na okazję, by służąca wyszła.

Wezoraż przed godziną drugą służąca inżyniera wyszła do miasta za kupą. Natychmiast do mieszkania przy pomocy wytrychów prze-

dostali się złodzieje, którzy wylamali zamki od szaf, kredensów i t. d., wynosząc z mieszkania większą ilość garderoby, futra i t. p. rzeczy na znaczną sumę. Kradzież spostrzegła służąca po powrocie do domu i niezwłocznie zaalarmowała policję. Należy przypuszczać, że złodzieje wynieśli te rzeczy przez podwórko na ul. Jagielońską i tam odjechali drożką.

Policja wszczęła energiczne dochodzenie. W ciągu wczera przeprowadzono w mieście szereg rewizji w melinach złodziejskich oraz w mieszkaniach paserów. Kilku podejrzanych przytrzyma-

Na wileńskim bruku

ZAMACH SAMOBÓJCZY.

Wezoraż wieczorem, w mieszkaniu przy ul. Szapiełyńskiej 5 usiłował popełnić samobójstwo przez zatrucie się denaturatem Kazimierz Zdanowicz. Pogotowie ratunkowe przewiozło go do szpitala. (c)

ARESztOWANIE ZŁODZIEI.

Wezoraż w nocy policja śledcza przeprowadziła szereg rewizji w melinach złodziejskich. W czasie tych rewizji zatrzymano kilku podejrzanych osobników oraz trzech oddawna poszukiwanych złodziei: Hołpe, Hajdamowiczową i Kiszkiewicza. Wszystkich osadzono w areszcie. (c)

PIJACKA AWANTURA.

Zamieszkały przy ul. Dzielnej 12 niejaki

POŻAR W PIEKARNI.

Wezoraż wieczorem wybuchł pożar w piekarni Ginzburga przy ul. Zaręcznej 19. Wezoraż na straż pożarną ogień zlikwidowała. (c)

Złóż datek na pomnik Marszałka w Wilnie Konto P. K. O. 146111

KRONIKA

Czwartek
19
Wrzesień

Dziś: Januariusza B. M.
Jutro: Eustachjusza M.
Wschód słońca—godz. 4 m. 59
Zachód słońca—godz. 5 m. 27

Spostrzeżenia Zakładu Meteorologii U. S. B
w Wilnie z dnia 18.XI. 1935 r.

Ciśnienie 756
Temperatura średnia + 14
Temperatura najwyższa + 17
Temperatura najniższa + 13,
Opad —
Wiatr połudn.-zachodni
Tendencja zwykła
Uwagi: chmurno.

DYZYURY APTEK.

Dziś w nocy dyżurują następujące apteki:
Jandziła (Mickiewicza 33); Narbuta (Sw. Jańska 2);
Turgieła (Niemiecka 15); Kaca (Piłsudskiego 30).
Ponadto dyżurują wszystkie apteki na przed-
mieściach prócz Śniupiszek.

RUCH POPULACYJNY.

— Zarejestrowane urodziny: 1) Drozd Ma-
tylda; 2) Stepałczówna Anna; 3) Lewkówna
Alina; 4) Lib Hinda; 5) Sklers Paweł; 6) Jan-
kowska Danuta; 7) Straż Morduch; 8) Neuzik
Ruwin; 9) Kuźmierz Leon.
— Zaślubiny: 1) Neuzik Mojżesz — Kochkie-
wiczówna Fruma; 2) Grekowiec Zygmunt —
Matuszewska Helena; 3) Zarembo Jan — Za-
górska Jadwiga; 4) Sowkim Jankiel — Fijekówna
Lea; 5) Joselson Mejer — Dawidówna Figa;
6) Pudaczewski Ignacy — Drobyszówna Zofja.
— Zgony: 1) Ciszowska Stefania, lat 22;
2) Wysocki Jan, intruzigator, lat 29; 3) Cwar-
cenberg Malwa, lat 65.

PRZYBYLI DO WILNA

Do Hotelu Georges'a: Siemiński Józef, dyr.
Arch. Głównego z Warszawy; Wanke Czesław,
profesor; Semkowiec Władysław, profesor; Hart-
leb Kazimierz, profesor ze Lwowa; Kętrzyński
Stanisław, profesor z Warszawy; Bujak Franciszek,
profesor ze Lwowa; Kutrzeba Stanisław,
profesor z Krakowa; Zakrzewski Stanisław, pro-
fesor ze Lwowa; Piotrowicz Ludwik, profesor;
Handelman Marceł, profesor z Warszawy;
Baberska Marja z Poznania; Kolanowski Lud-
wik, profesor z Krakowa; Rybarski Antoni, pro-
fesor z Warszawy; Gener. Prof. Kukiel Marjan
z Krakowa; Dąbrowski Jan, profesor; Arnold
Stanisław, profesor z Warszawy; Mościński Hen-

ryk, profesor z Warszawy; Fies Norbert, kupiec
z Krakowa; Czerwińska Janina z Warszawy.

MIEJSKA.

— Uporządkowanie rynku na Śniupiszkach.
Zarząd miasta zamierza w najbliższym czasie
przystąpić do uporządkowania rynku na Śniupisz-
kach. Rynek ten zostanie m. in. przebrukowany.

ADMINISTRACYJNA.

— Starosta grodzki w trybie administracyjno-
karnym ukarał grzywną w wysokości zł. 10 z
zamianą na 3 dni aresztu Borucha Stopera za
zakłócenie spokoju.

Pozatem zostali ukarani za zakłócenie spo-
koju publicznego na ulicy trzydniowym bez-
względny aresztem Rachmiel Nowik (Strasz-
na 3) i Jude Abramowicz (Subocz 49); za anty-
sanitarny stan podwórka został ukarany grzyw-
ną w wysokości zł. 20 z zamianą na 3 dni aresztu
Franciszek Lewkowicz (Radzińska 33). Za wy-
lanie pomyj na podwórko została ukarana
grzywną w wysokości zł. 5 z zamianą na 3 dni
aresztu Hona Helbersztat (Niemiecka 18).

Za handel w godzinach zakazanych został
ukarany grzywną w wys. zł. 10 z zamianą
na 3 dni aresztu Dawid Gamański (Kalwaryjska
100) oraz Marja Szerysowa (Żołnierski 13)
grzywną w wysokości zł. 10 lub trzema dniami
aresztu za niezameldowanie sublokatorów.

GOSPODARCZA.

— Klasyfikacja gruntów do podatku grun-
towego. 1 października Wojewódzka Komisja
Klasyfikacyjna przystępuje do klasyfikacji grun-
tów celem wymiaru podatku gruntowego.

SPRAWY ROBOCZNICZE

— STRAJK KRAWCÓW. Wczoraj wybuchł
w Wilnie strajk krawców. Strajkuje około 200
osób. Strajk ma podłoże ekonomiczne. Robot-
nicy krawiecy zażądali podwyżki płac o 10
do 30 procent, w zależności od zarobków.

Dziś prawdopodobnie rozpoczęte zostaną
pertraktacje celem zlikwidowania strajku.

— Strajk rękawiczników trwa w dalszym
ciągu. Obecnie jednak zarysowuje się już moż-
liwość zlikwidowania strajku. Wczoraj w loka-
lu Związku Rzemieślników podjęte zostały ro-
kowania między przedstawicielami pracodawców
i strajkujących robotników. Warunki likwidacji
są już opracowane, w niektórych firmach zo-

W razie przeziębień, grypy, zapalenia gar-
dła, migdałów, przy bólach nerwowych i lama-
niu w kościach należy dbać o codzienne, regular-
ne wypróżnianie i w tym celu używać pół szklan-
ki naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa.

stały już nawet uzgodnione i podjęto pracę.

Przypuszczać należy, że w najbliższych
dniach strajk ten ulegnie całkowitej likwidacji.

SPRAWY ŻYDOWSKIE.

— Posiedzenie Żydowskiego Komitetu Wy-
boreczego. Pod przewodnictwem adw. Rudnickie-
go odbyło się w „Domu Starców Żyd.” posie-
dzenie Żyd. Komitetu Wyboreczego, na którym
adw. Rudnicki złożył sprawozdanie z akcji wy-
boreczej do Sejmu w Wilnie, zakończonej, jak
wiadomo, w okr. 45, wybraniem na posła nad-
rabina Rubinsztejna.

Na posiedzeniu wystąpił rab. Rubinsztejn
z wnioskiem, by komitet ukonstytuował się jako
stałe ciało, przed którym rab. Rubinsztejn zda-
wałby od czasu do czasu sprawozdanie ze swej
działalności poselskiej i wysłuchiwałby postulaty
ludności żydowskiej reprezentowanej przez
przedstawicieli organizacji i instytucji żyd. w
Wilnie.

Pod koniec rozpatrywano sprawę ataków dr.
Wygodzkiego na rab. Rubinsztejna w warszaw-
skiej i wileńskiej prasie. Postanowiono dokop-
tować do prezydium komitetu dwu członków
i wspólnie zareagować na te ataki. Komitet po-
stanowił wydać w tej sprawie w najbliższym
czasie komunikat. (m)

ROZNE.

— Zbiórka Wystawa obrazów Michała
Rouby w Wilnie. W niedzielę dnia 22 września
b. r. o godz. 13 w salach Kasyna Oficerskiego
(ul. Mickiewicza, róg Wileńskiej) zostanie otwar-
ta Zbiórka Wystawa obrazów Michała Rouby.
Wstęp na otwarcie za zaproszeniami. Wystawa
trwać będzie do 13 października włącznie.

Teatr i muzyka

TEATR MIEJSKI NA POHULANCE.

— Ostatnie występy K. Maszyńskiego. —
Dziś, w czwartek, dn. 19.IX o godz. 8 wiecz.
doskonala komedia „Wszystkie prawa zastrze-
żone”, na której publiczność żywo reaguje. Dzie-
ki dobrze zgranemu zespołowi z M. Maszyńskim
na czele w roli uczonego. Są to już ostatnie dni
występów tego świetnego aktora scen warszaw-
skich i ulubieńca publiczności kinowej, wobec
zapowiedzianych występów jego w Poznaniu.
Ceny miejsc zwykłe.

— Jutro, w piątek dn. 20.IX o godz. 8 w.
„Wszystkie prawa zastrzeżone”.

TEATR MUZYCZNY „LUTNIA”.

— „Skowronek po cenach propagandowych.
Dziś op. „Skowronek” Lehara, która dla swej
oryginalnej treści oraz przepięknej, nastrojowej
muzyki, jest widowiskiem stojącym na wyso-
kim poziomie. „Powodzenie „Skowronka” zaw-
dzięcza się również świetnym wykonawcom w
osobach: Bestani (rola tytułowa), Nochowiczów-
ny, Zayenda, Wyrwicz—Wichrowskiego, Szcza-
wińskiego i Talrzańskiego, reżysera tej nowości
Choreografa z udziałem Martówny i Giesielskie-
go. Dekoracje W. Makojnika, Przy pulpicie A.
Wiłński.

— Jutrzejsze przedstawienie propagandowe
w „Lutni” Jutro raz jeszcze ukaże się zawsze
entuzjastycznie przyjmowany przez publiczność
„Domek trzech dziewcząt” operetka oparta na
motywach Schuberta, która po dzisiejszym przed-
stawieniu schodzi z repertuaru. Ceny propa-
gandowe.

TEATR „REWJA”.

— Dziś, w czwartek, 19 września, w dal-
szym ciągu „Rewolucja francuska”, zawierająca
pantomimę sceniczną, sketch „Duchy” i występy
solistów, w tej liczbie Zejmówny i Jaksztasa,
niezawodnego zawsze Gronowskiego, Czerwiń-
skiego oraz zespół baletowy z primabaleriną
Basią Relską i baletmistrzem Konradem Ost-
rowskim na czele.

RADJO WILNO

CZWARTEK, dnia 19 września 1935 roku.

6.30: Pieśń; 6.33: Pobudka do gimnastyki;
6.34: Gimnastyka; 6.50: Muzyka; 7.20: Dziennik
por. Muzyka; 7.50: Program dzienny; 7.55: Gieł-
da roln. 8.00: Audycja dla szkół; 8.10: Przerwa;
11.57: Czas; 12.00: Hejnał; 12.03: Dziennik poł.
12.15: Koncert szkolny; 13.00: Muzyka jazzowa;
13.25: Chwilka d'a kobiet; 13.30: Muzyka lekka;
14.30—15.15: Przerwa; 15.15: Odcinek powie-
ściowy; 15.25: Życie kulturalne miasta i pro-
wincji; 15.30: Koncert mandolinistów; 16.00:
W turkiewkiej szkole; 16.15: Muzyka ludowa;
16.45: Cała Polska śpiewa; 17.00: Dzieje socja-
lizmu w Polsce; 17.15: Haydn — kwartet op. 3;
17.35: Wagner — Idylla Zygryfda; 17.50: Książ-
ka i wiedza; 18.00: Recital fort. 18.30: Program
na piątek; 18.40: Utwory skrzypcowe w wyk-
Ignacego Stolorza; 19.00: Przegląd literacki;
19.10: Jak spędzić święto? 19.15: Wileńscy spor-
towiec w Królewcu — pog. wygł. Jarosław Nie-
ciecki; 19.25: Koncert reklamowy; 19.35: Wiad.
sportowe; 19.50: Pogadanka aktualna; 20.00:
Muzyka salonowa; 20.45: Dziennik wiecz. 20.55:
Obrazki z Polski; 21.00: Sekretarka niewido-
wego; 21.40: Nasze pieśni; 22.05: Koncert: w
wyk. Orkiestry P. R. 23.05: Kom. met. 23.10:
Muzyka taneczna.

PAN Premjera. Film niezapomniany. **LEGJON NIEUSTRASZONYCH**
W roli głów, Wallace BEERY. Nad program: NOWOŚCI. Po raz 1-szy na ekranie kolorowy 2-aktowy dodatek p. t. **Wesoły blegun.** Początek punktualnie: 4—6—8—10.15

CASINO Otwarcie sezonu! — Dziś film dla wszystkich. **Przebój godny podziwu! — Najwybitniejszy film ostatnich lat**
SEQUOIA
Przeplętny dodatek kolorowy oraz aktualja „Pata” jako nadprogram

HELIOS D z i ś! Dawno nie widziany, najgłośniejszy gwiazdor ekranu
oraz uroczą **IWAN MOZŻUCHIN**
Tania FEDOR **Noc Karnawałowa**
w najnow. kreacji
Reż. Al. Wolkow. Prod. Jermolajew. — NADPROGRAM: Aktualja. — Seanse 4, 6, 8 i 10.15

REWJA BALKON 25 gr. **REWOLUCJA FRANCUSKA**
Program 39 p. t.
Rewja w 2-ch częściach i 15 obrazach. Z udziałem nowozaangaż. pieśniarki Mary Zejmówny i humorysty Ant. Jaksztasa, oraz dotychczas, ulubieńców Wilna: primabaleriny Basi Relskiej, baletmistrza K. Ostrowskiego, humorysty Al. Gronowskiego, wodewilistki Zofji Duranowskiej i in. Codziennie 2 seanse o godz. 6.30 i 9 wiecz. W niedzielę i święta 3 seanse 4.15, 6.45 i 9.15

OLLA
klejnot higieny

MIESZKANIA
3, 5, 6 i 7 pokojowe ze wszelk. wygodami do wynajęcia ul. Ofiarnej nr. 2 i 4
MIESZKANIE
3 pokojowe ze wszelkimi wygodami — do wynajęcia ul. Krakowska 51

OGNISKO D Z I Ś! Wielka sensacja detektyw p. t. **MORD W TRINITAD**
W rolach głównych: Heather Angel, Nigel Bruce i Victor Jory.
Nad program: DODATKI DZWIĘKOWE. — Początek seansów codziennie o godz. 4-ej pp.

Pp. Myśliwi
Uwaga!
Z DNIEM 15-GO PAŹDZIERNIKA 1935 ROKU ZAMYKAMY PRZYJMOWANIE ZAMÓWIEŃ (PRENUMERATE) NA

JEDNODNIÓWKĘ ŁOWIECKĄ
(KSIĘGĘ PAMIĄTKOWĄ ŁOWIECTWA WSCHODNIEGO)

która się ukaże w Wilnie w dniu 3 listopada rb. (w dniu Św. Huberta) i będzie stanowiła luksusowo-albumowe wydawnictwo myśliwskie, uświetnione artykułami najprzedniejszych piór łowieckich w Polsce.

Cena egzemplarza Jednodniówki w razie zamówienia (w powyższym terminie) wyniesie ok. 2 zł. 50 gr.

Cena egzemplarza po zamknięciu przyjmowania zamówień t. j. po 15. X. 1935 r. wyniesie około 4 zł.

ZARZĄD TOWARZYSTWA ŁOWIECKIEGO ZIEM WSCHODNICH
Wilno, ul. Mickiewicza 11 (Klub Myśliwski).

DOKTOR MED. J. PIOTROWICZ-JURCZENKOWA
Ordynator Szpit. Sawicz
Choroby skórne, weneryczne kobiece
Wilenska 34, tel. 18.66
Przyjmuje od 5—7 w.

AKUSZERKA Marja Laknerowa
Przyjmuje od 9—7 w. ul. J. Jasińskiego 5—20 róg Ofiarnej (obok Sądu)

AKUSZERKA Śmiałowska
przywiodła się na ul. Wileńską 10—tacie gabinet kosmet. usuwa zmarszczki, brodawki, kurczaki i wagi

AKUSZERKA M. Brzezina
masaż leczniczy i elektryczny
Zwierzyniec, T. Zana na lewo Gedyminaowski ul. Grodzka 27

DOKTOR Wolfson
Choroby skórne, weneryczne i moczopięciowe
Wileńska 7, tel. 10-67
Przyjm od 9—1 i 4—8

Sprzedam
DOM murowany z placem 456 sąż. kw. Władomoc: Biuro St. Grabowskiego, Garbarska 1

Potrzebna
samodzielną gorsciarką i krawczyńni na wyjazd. Zgłaszać się: Kopianica 12b m. 17 od godz. 8—11 r.

Mieszkanie
4 pokoje z kuchnią do wynajęcia ul. Dzielna 36

Rutynowana **nauczycielka**
konwersacja francuska, — poszukuje posady — demi place lekcji. Oferty do Kurjera Wil. dla A. T.

Młody człowiek
z ukończ. 5 kursów Seminarjum Nauczyc. poszukuje posady biurowej lub jakiegokolwiek innej pracy. Zgłoszenia do admin. „Kurjera W.” Biskupia 4, dla T. H.

proszki **KOWALSKINA**
STOJUJE SIĘ PRZY UPORCZYWYM BÓLACH GŁOWY
FABR. CHEM. FARM. KOWALSKI WARSZAWA

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Wilno, Bona Samowolnego 4. Telefon: Redakcji 70, Administracji 88. Redaktor naczelny przyjmuje od 9—3 ppł. Sekretarz redakcji przyjmuje od 9—3 ppł. Administracja czynna od 9 1/2—3 1/2 ppł. Redaktor naczelny nie zwiera. Dyrektor wydawnictwa przyjmuje od 9—2 ppł. Ogłoszenia są przyjmowane: od godz. 9 1/2—3 1/2 i 7—8 wiecz. Koszt ogłoszeń P. K. O. nr. 88.728. Drukarnia — ul. Bisk. Baudouina 4, telefona 3-60.
CENA PRENUMERATY: woleńskie i odwołanie do domu lub przesyła pocztową i dostawca książkowym 3 zł. z odbiorcą w administracji, bez dodatku książkowego 2 zł. 50 gr. zagranicą 5 zł.
CENA OGŁOSZEŃ: Za pierwszą linijkę, przed południem — 75 gr., w trakcie 40 gr., za tekst 30 gr., kronika redakcyjna i komunikaty — 60 gr., za więcej jednosp., ogłosz. mieszkań. — 10 gr. za wyżej. Do tych cen dodaje się za ogłoszenia cyfrowe i tabliczki 50%. Dla poszukujących pracy 50% zniżki. Układ ogłoszeń w tekście 4-ro linijowy, za tekstem 3-mie linijowy. Za tekst ogłoszeń i rubrykę „nadesłane” redakcja nie odpowiada. Administracja zastrzega sobie prawo zmiany terminu druku ogłoszeń i nie przyjmuje zastrzeżeń miejsc.